

Зустріти Христа

Великих світу цього – кінозірок і президентів, спортсменів і співаків зустрічають сотні відео-та фотооператорів, почесні караули; прості люди іноді за багато годин займають найкращі місця, щоб бодай одним оком глянути на знаменитість, а якщо пощастить, то ще й доторкнутися до неї. Про їхній приїзд заздалегідь кричать афіші та анонси в пресі і на телебаченні, спеціально для них готують готельні номери «люкс», прикрашають місця перебування, латають дороги. Вони – у центрі уваги. Вони – зірки першої величини!

А як люди будуть зустрічати Ісуса Христа? Ми не знаємо, коли Він прийде, хоча біблійні анонси багато говорять про Його прихід та ознаки, що йому передуватимуть. Я не можу щось певно сказати наперед, але переконаний: тріумфальна зустріч навряд чи Його чекає. Його прихід зауважать небагато людей. Його зустрічатимуть не з квітами і не на червоній доріжці. Телебачення навряд чи зацікавиться цією подією. Я в цьому переконаний, бо саме так, непомітно і байдуке, Його вже зустрічали дві тисячі років тому. Переважна більшість людей залишилася осторонь Віфлеємської події: їм було цікавіше спостерігати, як вулицями Єрусалима проїжджав пишний ескорт Ірода...

Але Він прийде. І за словами автора Послання до євреїв, «не в справі гріха другий раз з'явиться тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:28). І ті, хто буде готовий до такої зустрічі, удостояться неймовірної честі: там, на порозі вічності, біля перлинних брам Нового Єрусалима, їх зустрічатимуть з набагато більшою пошаною, радістю та тріумфом, аніж сьогодні напівгоголених кінозірок зустрічає натовп ласих на видовища людей.

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор
журналу «Благовісник».

В Ірані американський пастор засуджений до восьми років в'язниці

Заданими «Американського центру закону і правосуддя», американський пастор Саїд Абедіні засуджений в Тегерані до восьми років в'язниці за загрозу національній безпеці Ірану.

Тюремний термін він відбуватиме в сумнозвісній іранській в'язниці «Евін», відомій вкрай жорсткими умовами утримання ув'язнених.

Пастора звинувачують в організації щонайменше шести домашніх церков, які в Ірані оголошені поза законом, а також у сприянні наверненню мусульман з ісламу в християнство.

НХС.

Бог хоче, щоб ти Його побачив

«Вам не здається, що світ потребує любові? Ви можете уявити, що відбулося б у вашій сім'ї і з вашими друзями, якби ви сильніше полюбили їх, а вони – одне одного? Я не кажу про досконалу любов. Полюбили хоча б на 50 відсотків більше, ніж зараз. Хіба це не було б чудово? А що сталося б, якби це відбулося на роботі, у середовищі політиків, у гарячих точках планети? Хіба хтось може не погодитися, що світ став би значно добрішим, щедрішим і привітнішим? То в чому ж справа?»

Так починається один із розділів книги Чіпа Інгрема «Бог хоче, щоб ти Його побачив». Важко не погодитися з автором, що Божа любов – одна з найважливіших для розуміння якостей Бога. Ми заходимо на святую й таємничу територію, намагаючись зрозуміти її. Між мільярдами людей, які прагнуть любові, і Богом – невичерпним джерелом досконалої любові лежить провалля.

Як же подолати цю прірву?

Божа любов – це свята прихильність Бога до всього, що Він створив, що примушує Його виявляти абсолютну доброзичливість, а також вживати заходи для виправлення, щоб забезпечити най-

краще існування для об'єкта Його любові – як зараз, так і у вічності.

Джерело цієї любові не в об'єкті Його прихильності, а в Самому Богові. Ми не можемо викликати, заслужити, виграти Божу любов чи примусити Його нас любити. Він любить нас не тому, що ми такі, а тому, що Він такий. Він є любов. Його природа і характер змушують Його виявляти безумовну любов до нас. Божій любові властиві щедрість, жертвовність, безумовність і нескінченність.

На жаль, людина, неспроможна досягнути всеохоплюючу Божу любов, часто ігнорує істини, записані в Божому Слові:

Божі думки, наміри, бажання і плани стосовно нас завжди нам на добро (Єр. 29:11, Як. 1:17).

Бог добрий, відкритий, доступний, щирий, і Він хоче бути вашим Другом (Ів. 13:12-13).

Бог співчуває нашим болям, радощам, надіям і мріям, і Він свідомо дозволяє нашому щастю впливати на Його власне (Ів. 11:33-36).

Бог отримує радість від нашого існування, незалежно від наших справ і досягнень (Пс. 138; Соф. 3; Рим. 5:8).

Бог активно і творчо керує людьми, створює обставини і події, щоб виявити Свої почуття і вжити дисциплінарні заходи – усе для нашого найвищого блага.

Бог не лише декларує, але й практично виявляє Свою любов у деяких речах, які можна спостерігати і досліджувати: у творінні, у провидінні, у втіленні, у покараннях, у Дусі Святому, у Своєму Сині. Людям залишається лише прийняти Божу любов і вірити в неї. А для цього треба наповнювати свій розум істиною про Божу любов, просити Бога допомогти усвідомити Його любов і не шукати дешевих заміників любові.

Єдиний спосіб переконалися, що ми отримали й повірили в Божу любов, – це почати ділитися нею. І чим більше Божої любові ми віддаємо, тим більше Він наповнює нас нею.

Така любов помічає потреби і жертвує заради їх задоволення. Ця любов бачить біль і намагається допомогти. Якщо потрібні кошти, ця любов дає кошти. Якщо потрібен час, вона приділяє його стільки, скільки треба. Якщо комусь потрібно розповісти про Христа, любов ділиться своєю вірою.

Усе інше в житті не стане легшим від того, що ми насолоджуваємося і ділитимось Божою любов'ю. Бог цього не обіцяє. Але ми отримуємо глибоке задоволення. Ми віддаємо свою значимість, усвідомлюючи, що цілковито прийняті і маємо вічну цінність. І навіть під час страждань ми відчуватимемо Божу любов.

Вчені оприлюднили шокуючу статистику про виховання дітей в гомосексуальних «сім'ях»

Нові дослідження підтвердили, що сім'ї одностатевих пар – це небезпечне місце для дітей. Дослідження американського соціолога Марка Регнеруса з Остінського університету (США), в якому взяла участь найбільша на сьогодні для такого роду досліджень кількість учасників – 3000 респондентів, показало жахливі реалії дітей, яких виховували одностатеві пари.

Це перше дослідження такого типу, оскільки воно, в основному, спиралося на вже дорослих людей, яких в дитинстві виховували одностатеві пари.

12% дітей одностатевих пар планували самогубство (серед дітей, які виховувалися в нормальних, гетеросексуальних сім'ях, таких 5%), у дорослому віці вихованці одностатевих пар більш схильні до шлюбної невірності – 40% порівняно з 13% вихованих в нормальній сім'ї. Вихованці одностатевих шлюбів переважають серед безробітних – 28% проти 8% вихідців з нормальних сімей. Уже в дитячому віці вихованці одностатевих пар змушені набагато частіше звертатися до психотерапевтів, на відміну від своїх однолітків з нормальних сімей, – 19% проти 8%.

І найбільш шокуючі дані: 40% вихованців одностатевих пар були заражені венеричним захворюванням, коли серед їх однолітків з гетеросексуальних сімей таких набагато менше – 8%. ЛГБТ-організації США підняли велику кампанію

проти оприлюднених результатів дослідження Регнеруса, вимагаючи, серед іншого, його відставки в університеті. На днях було оприлюднено результати

внутрішнього розслідування науковості цих результатів. Ці дослідження були визнані науково легітимними.

НХС.

ДВІ ЗУСТРІЧІ

СТОР. 3

Як було за днів Ноевих...

СТОР. 4

Про мухомора, заздрість і великого ЛІКАРЯ

СТОР. 5

СПАСІННЯ ЛЮДИНИ

СТОР. 7

Хоч заповідь «не жадай» надзвичайно важлива для людини, про неї майже не згадують і легковажно порушують. Таке ставлення обумовлене щонайменше трьома причинами.

По-перше, заповідь «не жадай» сприймають не в прямому її значенні, а як «не бери чужого». А оскільки більшість людей не забирають у ближніх дружин, домів, слуг, банківських заощаджень, вони задоволені своєю порядністю і сплять сном невинних немовлят.

По-друге, люди сприймають заповідь як добре побажання на взірці: мийте руки перед їдою чи: переходьте вулицю тільки на зелене світло. Чи варто пояснювати, що до правил у людей дуже поблажливе ставлення: якщо не можна, але дуже хочеться, то можна!

По-третє, більшість людей не вбачають гріха в неправедних бажаннях. Я ж не вкрав, не вбив, не образив, я просто подумав про це!

Таке ставлення до останньої з Десяти заповідей ставить її в прямому значенні на останнє місце. Люди не розуміють, що остання за рахунком не означає остання за значенням. Біблія говорить: «... Хто всього Закону виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає» (Як. 2:10).

Заповідь «не жадай» показує високий стандарт Божої праведності. Якщо перші дев'ять заповідей вимагають від людини святих діл, то ця заповідь вимагає святих спонукань. Перші дев'ять заповідей за достатніх зусиль волі можна виконати, однак бажання ніяк не підружиш. Вони такі, якими є.

Саме за бажаннями серця пізнається істинна сутність людини. У Бога, на відміну від людей, діла і бажання ніколи не суперечать одні одним. Бог не тільки не може вчинити неправедно, а й не може побажати чогось неправедного. Це Його осяйна слава, котрою Він вельми дорожить і за яку ревнує. Тому Біблія й називає Його вірним і незмінним у Своему Слові: «Бог не чоловік, щоб неправду казати, і Він не син людський, щоб Йому жалкувати. Чи

Не жадай!

«Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невольниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!» (2М. 20:17).

ж Він був сказав — і не зробить, чи ж Він говорив — та й не виконає?» (4М. 23:19).

Бог точно Такий, яким заповідає бути нам: Він задоволений Своїм становищем, доброзичливий до творіння, сприяє всьому живому на добро, не бажає зла найнікчемнішому зі Своїх творін. Звичайно, Бог не докладає зусиль бути праведним в бажаннях і ділах, все це природно і вільно витікає з Його сутності. Такими ж святими в помислах і ділах Він бажає бачити людей (1Петр. 1:15-16). Він докладає всіх зусиль, щоб Його творіння повернулося до стану, про який Він із задоволенням сказав би: «Вельми добре воно!».

Оскільки Бог і Його заповіді єдині, гріх проти заповіді є злочином проти Нього Самого. Адже найжахливіше згрішити проти божественної Особистості: «Якщо хто згрішить супроти людини, то помолиться за неї перед Богом. А якщо людина згрішить супроти Господа — хто заступиться за неї?» (1Сам. 2:25).

Заповідь «не жадай» виявляє абсолютну гріховність людини. Звертаючись до кореня нашої гріховності — до почуттів і помислів, заповідь «не жадай» розбиває вщент нашу думку про власну порядність. Вона як ніяка інша заповідь впокорює нашу гордіню.

Чи можете ви чесно сказати про себе, що ніколи не були незадоволеними, заздрисними, засмученими? Питання не в тому, чи вилізли назовні ваші незадоволення і заздрість, а в тому, чи зароджувались ці почуття у вас всередині. Бог прирівнює гріховні бажання до вчиненого злочину: «Кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм» (Мт. 5:28).

Апостол Павло використовує заповідь «не жадай» для ілюстрації нужденного становища людини: «Я не знав би пожадливості, коли б Закон не наказував: «Не пожадай»... Але коли прийшла заповідь, то гріх ожив, а я вмер; і сталася мені та заповідь, що для життя, на смерть, бо гріх, узявши причину від заповіді, звів мене, і нею вмертвив» (Рим. 7:7-11).

Гіршої біди від гріха, ніж духовна смерть, не знайти в нашому світі! Духовна смерть — це втрата радісних взаємовідносин з Богом. Ми не чуємо Бога, не спілкуємось з Ним, не горимо бажанням жити для Нього і охоче виконувати Його волю. Найпоширеніша помилка людей — переконання, що ми можемо будувати стосунки з Ним як Його компаньйони, консультанти чи уповноважені. З Богом можна говорити лише на одній хвилі — хвилі найвищого благоговіння, але вона приглушена шумом пристрастей. Справитися з ними людина безсила. Вона — раб злих бажань: «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені» (Рим. 7:19-20).

Мільйони людей готові підписатися під цим гірким вигуком. Мільйони погодяться, що коли праведні бажання треба постаратися викликати в душі, то гріховні бажання нахабно штурмують волю, спонукаючи її піти на гріх. Вони не піддаються ніякому вихованню і ніяким вмовлянням. Один російський поет з гіркотою писав:

**Не пожадай! А я жадаю.
Ану любі! І я люблю.
Курю, жадаю, муть ковтаю,
Смакую дурість я свою...**

Ми воліємо добиватися своїх прав, навіть якщо за це доведеться поплатитися моральною чистотою. Один чоловік зі смутком зізнався, що цілий тиждень його переслідувало бажання згрішити з однією жінкою: «Я йшов до неї і обзивав себе останніми словами. Але нічого зробити з собою не міг. Ніякого задоволення я не отримав, а тільки внутрішнє спустошення і презирство до себе». Саме це мав на увазі і поет Микола Зінов'єв: «Не відчув я любові ніякої, з нею в ліжку лягав, як в болото...»

І тут варто додати, що мова в заповіді йде не лише про явно аморальні бажання, а про всі бажання, мета яких — не поклоніння перед Богом і насолоджування Ним. Багатий юнак, що з дитинства дотримувався заповідей «не вбивай», «не кради», «не чини перелюбу», «не свідкуй неправдиво», «шануй свого батька та матір свою», був покликаний стати учнем Христа. І тут з'ясувалось його небажання послухатися Бога, бо як тільки Христос звелів роздати майно бідним, його охопило бажання зберегти вплив (він був начальником) і комфорт (він був багатим). Юнак надто любив себе і не так любив Господа, щоб заради Нього пожертвувати всім. Христос сказав, що той, хто бажає зберегти себе в цьому світі, себе погубить. Бажати свого, а не Божого — це і є порушення заповіді «не жадай».

Заповідь «не жадай» виявляє потребу людини в Ісусі Христі. Апостол Павло, що пережив боротьбу з нечестивими бажаннями, не запитував: «Що позбавить мене від грішних бажань?». Він не питав, який аутотренінг чи психотерапія допоможуть йому. «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?».

Відповідь на своє драматичне запитання він знайшов у Христі: «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого» (Рим. 7:24-25). Він ніколи не кликав би до Христа, якби не був наляканий Законом, що проголосив карою за гріх порушення заповіді «не жадай» смерть, якби не був

приведений у відчай безсиллям перемогти грішні бажання.

Справді, головною проблемою людини є не гріховні пристрасті, а відсутність особистого, глибокого зв'язку з Христом! Налагодиться зв'язок з Христом — вирішаться і ці проблеми. Адже мова йде не про безсилового Христа, а про Христа, Котрому підкоряються вітри, море і навіть сама смерть. Він — Спаситель. До Нього треба звертатися за молитовною покаяння і посвятити життя на служіння.

У відповідь на посвячення серця Христос дарує людині духовне оновлення: «Тому-то, коли хто в Христі, той створіння нове, — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2Кор. 5:17). Результатом оновлення будуть нові бажання: «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, здержливість, лагідність: Закону нема на таких!» (Гал. 5:22-23).

Ця новизна почуттів і думок, ця смиренна концентрація на Христі і Його звершеннях не виключають неприємного факту, що ми будемо відчувати в собі пориви тілесних бажань, спричинених як грішним тілом, так і дияволом. Однак ця духовна боротьба лише посилює нашу потребу в Христі. Він потрібен нам не тільки на початку духовної дороги, а завжди. Любов до Христа ослаблює силу пристрастей, і ми їх вмертвлюємо. Праведність Ісуса запалює в душі радість спасіння, і ми не мучимось смутком. А Його обітниця прийти за нами і перетворити наші смертні тіла на славні і святі надихає нас очікувати цієї години. Настає час, коли в нас не буде хворобливого протиріччя між бажаннями і ділами!

Колись Джон Веслі, засновник методизму, просив: «Позбав мене, Боже, від всякої ідолопоклонної любові до створеного. Збережи мене від сліпої прив'язаності. Будь охороною всім моїм бажанням. Будь джерелом моєї безпеки, щоб я ніколи не відкривав свого серця нічому, окрім любові до Тебе». Хіба не варто зробити і нам цю молитву щоденним благанням?

Прокинься, душе моя...

Ми ніяк не можемо усвідомити, що живемо кожного дня заново. Та що там кожного дня — кожної миті! Ми чомусь любимо ховатися в коконі власного страху. Звикаємо, що ось такий плін життя: дім — сім'я — робота — це і є найголовніше! А все інше не існує! Рано-вранці (щоб не запізнитись!) біжимо на роботу, ось вже робочий стіл, комп'ютер (верстат, хворий, покупець і так далі — не має значення, що ми робимо) і працювати, працювати, працювати... А час летить швидше за птаха, і ось вже назад — у метро, в автобус, на тролейбус і додому: сім'я, діти, прибирання, прання, готування їжі, «падіння в ліжко» — коли вже ті вихідні?

Ітак день у день, місяць за місяцем! Ми перестаємо посміхатися, ми забуваємо, як співають пісні, нам треба заробляти, треба годувати себе і своїх ближніх! Ми плекаємо страх — страх за шлунок... Не дай, Боже, втратити роботу, що тоді їсти? Як жити? І знову страх!

А ви спробуйте якимось, хай навіть поспішаючи на роботу, почути спів пташок, зауважити, що хоч надворі ще лежить сніг і тримаються морози, горобчики на деревах вже радіють, що перевалило на весну.

Спробуйте побачити себе в іншому відтинку часу — не на своїй роботі, а на будь-якій іншій... І раптом ви зрозумієте, що це не страшно! Не страшно, де і як ви будете працювати, не страшно втратити кар'єру і таке «велике багатство» — долар. Страшно вислизнути з руки Бога, а все інше — примарні страхи. І тоді у вашу душу увійде впевненість, ви не будете боятися жити, ви зможете радіти і сміятися (навіть у поважному віці, навіть, якщо ви хворі...). Ви зможете співати і радіти весняним пахощам, теплому сонцю, цвіріньканню маленького горобчика.

І раптом відкриється найсвітліше і найрадісніше усвідомлення — за всім цим стоїть Бог! «... Те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидимо від створення світу, Його вічна сила й Божество думанням про творця стає видиме» (Рим. 1:19-20).

І розвіється всякий страх. І ви, несподівано для себе, скажете: куди поспішати? «Кожен день має досить своєї турботи» (Мт. 6:34). І ваша усмішка осяє довкілля і подарує радість всьому сущому.

Волинське об'єднання ХВЄ увосьме взяло участь у телемарафоні «Бог багатий милосердям»

Волинське об'єднання церков християн віри євангельської взяло участь у щорічному благодійному марафоні «Бог багатий милосердям». Цього року він пройшов увосьме і відбувся у Волинському музично-драматичному театрі імені Тараса Григоровича Шевченка.

Організаторами телемарафону виступили Волинська рада церков, Волинська обласна обласна державна телерадіокомпанія.

Центральною подією марафону став благодійний концерт усіх церков і конфесій краю, метою якого було зібрати кошти на допомогу дітям-сиротам, дітям, позбавленим батьківської опіки, самотнім людям похилого віку, інвалідам та іншим малозабезпеченим людям в області. Охочі могли переказати свої пожертви на розрахунковий рахунок благодійного телемарафону, а також покласти кошти у спеціальні скриньки у драмтеатрі. Концерт транслювався у прямому ефірі обласного телебачення.

Програма складалася, з виступів хорових колективів та гуртів християнських конфесій міста та області. Цього року у святі взяли участь представники УПЦ Київського та Московського патріархатів, РКЦ і УГКЦ, церкви адвентистів сьомого дня, євангельських християн-баптистів та християн віри євангельської.

Від імені християн віри євангельської голова обласного об'єднання церков ХВЄ єпископ Михайло Близнюк привітав волинян зі святами і закликав їх

бути милосердними, чуйними, уважними до інших. А ще розповів про роботу церков Волинського об'єднання ХВЄ, зокрема, про роботу домів милосердя, притулків для дітей-сиріт, реабілітаційних центрів та інші соціальні проекти.

З проповіддю до присутніх у залі і слухачів прямого ефіру звернувся єпископ Микола Синюк. Зокрема, він наголосив, що Бог багатий на милосердя до кожної людини і збагатив нас в Ісусі Христі. «Наша віра і наше християнство матеріалізуються у добрих ділах», — підкреслив Мико-

ла Петрович, закликаючи цими словами всіх християн до добрих діл.

Завершивши виступ християн віри євангельської пісню у виконанні хору «Я щиро дякую Творцю за все». Думаю, кожен з нас приєднається до цієї подяки Богу за Його Сина, за слово істини, за мирне небо, за достаток. Адже Бог воістину багатий на милосердя. А чи багаті на милосердя ми, Його діти?

Інна МЕЛЬНИК.

Комусь одному

Чи можна бути одночасно християнином і, скажімо, буддистом? Багато людей з певним замисленням чекають відповіді «Так». Це звучить позитивно і надихаюче. Але насправді це абсолютно неможливо.

Неможливо щонайменше з двох причин. По-перше, християнство і буддизм навчають, все таки, різних речей. Існує або переселення душ, як кажуть буддисти, або воскресіння мертвих, як навчають християни. Існування є або стражданням, або, навпаки, благим даром, за який ми вдячні Богові. Людина або досягає звільнення власними зусиллями, або знаходить його в Спасителі Ісусі Христі. Або карма, або прощення гріхів. Або рай (пекло), або колесо сансари. Це зовсім інші уявлення про природу реальності, що ведуть до цілком різної практики.

Є й більша причина. Християнська віра передбачає певні особисті стосунки з Богом. Бог у Христі вступає з віруючими в союз, який Біблія називає заповіддю. Це слово іноді передається як «договір», але його значення глибше — це союз, який Писання порівнює зі шлюбом, підданством, військовою службою, союз, який передбачає повну самовіддачу. У вас одне серце — і ви можете віддати його лише комусь одному.

Ісус говорить про Себе як про Бога — Він ясно дає зрозуміти, що в Його Особі ми зустрічаємо не просто великого Вчителя чи Пророка. Він не просто посланець Істини — Він і є Істина. «Промовляє до нього Ісус: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Якщо ми повірили цим словам, ми не будемо шукати якихось інших доріг.

«Був один чоловік із фарисей, Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, — бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде». Ісус відповів і до нього сказав: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства».

Никодим Йому каже: «Як може людина родитися, буди старію? Хіба може вона ввійти до утробы своєї матері знову й родитися?».

Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитися згори. Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіль він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений». Відповів Никодим і до Нього сказав: «Як це статися може?». Ісус відповів і до нього сказав: «Ти — учитель ізраїльський, то чи ж цього не знаєш?..» (Ів. 3:1-10).

ДВІ ЗУСТРІЧІ

лівістю, очевидна. Тема, довкола якої крутиться вся перша половина розмови, просто дивує, і сам Никодим не приховує цього.

Якщо ця історія з Біблії нам відома або ми не раз чули про необхідність народитися згори, деталі історії можуть вислизнути з нашої уваги. Таке ж стається, коли ми не вникаємо в суть сказаного, посилаючись на таємничість, якою облутана тема «народження згори». Але розглянемо, що відбувалося.

Уважне читання тексту дозволяє побачити здивування, яке пережив Никодим. Те, що Ісус заговорив про прагнення побачити Царство Боже, мабуть, зовсім не здивувало нічного гостя: про що ще мали б між собою говорити ці вчителі? Необхідність ще один раз народитися, прямота й неухильність, з якою Ісус говорив про це, змусила Никодима зніяковіти. Його запитання риторичні, тому що те, про що говорить Христос, позбавлене для Никодима сенсу. Здивування підвищується в повітрі, підкреслюючи його розгубленість і неспроможність підтримати цю розмову. І хоча важко здогадатися про прояснення, яке прийшло наприкінці розмови, у першій її частині непорозуміння

в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя.

Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого. Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбili, як світло, — лих-бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявилися, бо зроблені в Бозі вони» (Ів. 3:11-21).

Євангеліє не повідомляє, який відгук мали слова Христа в душі Никодима. У цьому уривку Никодим ніби зникає в темряві ночі, яка ховала його бажання спілкування з Христом. Звичайно, з обставин розмови не можна робити висновки, не підтверджені текстом, проте слід зазначити, що образ темряви не випадково з'явився у цій розмові. Можливо, Никодим прийшов уночі не через страх, а просто прагнучи приватної розмови? Але Христос говорить про темряву, яка в той момент фізично оточує співрозмовника. Він ніби ілюструє Свої слова й називає життя в Бозі прагненням до світла, протиставляючи його життю в темряві.

Самого Никодима ще двічі згадано в Євангелії. Одного разу він заступається за Христа в синадрії (Ів. 7:50-53). Не знаю, як можна трактувати вчинок Никодима, описаний у 19-му розділі того ж Євангелія 39-м віршем. Коли Ісуса було розп'ято, «прибув також і Никодим, — що давніше приходив вночі до Ісуса, — і смірну приніс, із алоєм помішану, щось літрів із сто». Ці згадки про Никодима настановлюють на думку, що він не залишився байдужим. Чи достатньо цього, щоб ми могли називати Никодима «таємним учнем» Христа? І чи дає це підстави судити про те, що він народився ще раз? Ми не знаємо, тому наш висновок із розмови не повинен заходити далі, ніж нам відкриває текст Євангелія. Не отримавши відповіді від конкретної особи, до якої були звернені, слова Христа про необхідність духовного народження ніби звертаються до всіх нас. Сказані в приватній розмові, вони стали універсальними, такими, що стосуються кожного: «Треба вам народитися згори».

Мені», — ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води».

Каже жінка до Нього: «І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу? Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його?».

Ісус відповів і сказав їй: «Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути

воді, наспразі, яка має бути вгамована. Коли Він бачить, що жінка не розуміє Його слів, то переключається на особисті питання.

«Говорить до неї Ісус: «Іди, поклич чоловіка свого та й вертайся сюди». Жінка відповіла та й сказала: «Чоловіка не маю...»

Відказав їй Ісус: «Ти добре сказала: Чоловіка не маю. Бо п'ятьох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, не муж він

не буде повик, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне».

Каже жінка до Нього: «Дай мені, Пане, цієї води, щоб я пити не хотіла і сюди не приходила брати» (Ів. 4:4-15).

Христос іде в Галілею — дорогою, якої зазвичай уникали його співвітчизники юдеї. Вони негативно ставилися до самарян і воліли обходити їх землю. Таке ставлення склалося історично і, судячи зі слів жінки, було звичним (Ів. 4:9). Можливо, учні, які подалися до міста, забрали міх для води із собою. Можливо, Христос навмисне розпочав цю розмову й вода йому була непотрібна. Його прохання здивувало самарянку.

Коментуючи Ів. 4:7, біблійний коментатор Крейг Кінієр пише, що «той факт, що ця самарянка приходить до колодязя сама, а не в компанії з іншими жінками, не випадковий і показує, що вона не користувалася прихильністю своїх співвітчизниць через аморальні зв'язки з чоловіками. Єврейські вчителі застерігали від розмов із жінками і особливо настирливо радили уникати самарянок, які, як вони стверджували, нечисті від народження. В інших стародавніх джерелах говориться, що навіть попросити води у самарянки могло означати загравання з нею, особливо якщо вона сама відома своєю аморальною поведінкою. Ісус тут порушує всі канони юдейського благочестя».

Відомо, що Яків (Бут. 29:10) і Мойсей (Вих. 2:16) зустрілися зі своїми майбутніми дружинами біля колодязя; ця сцена біля криниці могла виглядати дещо двозначно, чого правовірні євреї завжди намагалися уникати. Було десь коло години шостої. Чому жінка прийшла до колодязя в полуденну спеку? Автор Євангелія вказує на цю деталь. Мабуть, пояснення, яке подане вище, логічне.

Отже, розмова, як можна зрозуміти, розпочалася за непередбачуваних обставин. Вона не повинна була починатися. Ісус перебував на «ворожій» території, і жінка була незнайома. Його звернення одразу викликало здивування у самарянки, але Ісус упевнено продовжує розмову. Він говорить про воду, і Його слова мають символічний зміст. Вода життя, як видно з наступного пояснення, — це те, що може дати тільки Він, Ісус. Деякі дослідники вказують, що рабини говорили про Божий Закон як про Божий дар і живу воду. Але Іван використовує цей образ інакше: співвідносячи його з Духом (7:37-39). Як би там не було, в основі всього тут — Бог, Джерело істинного життя (порівняй Іс. 12:3; Єр. 2:13). І все ж для жінки слово, перекладене тут як «жива вода», означало «проточну воду». Це і призвело до непорозуміння. Жінка думала, що Ісус мав на увазі якийсь невідоме джерело питної води. У словах Христа увага акцентована на потребі в

тобі. Це ти правду сказала». Каже жінка до Нього: «Бачу, Пане, що Пророк Ти. Отці наші вклонилися Богу на цій ось горі, а ви твердите, що в Єрусалимі те місце, де потрібно вклонитися».

Ісус промовляє до неї: «Повір, жінко, Мені, що надходить година, коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі вклоняться Отцві не будете ви. Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми вклоняємось тому, що знаємо, бо спасіння від юдеїв. Але настає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонитися».

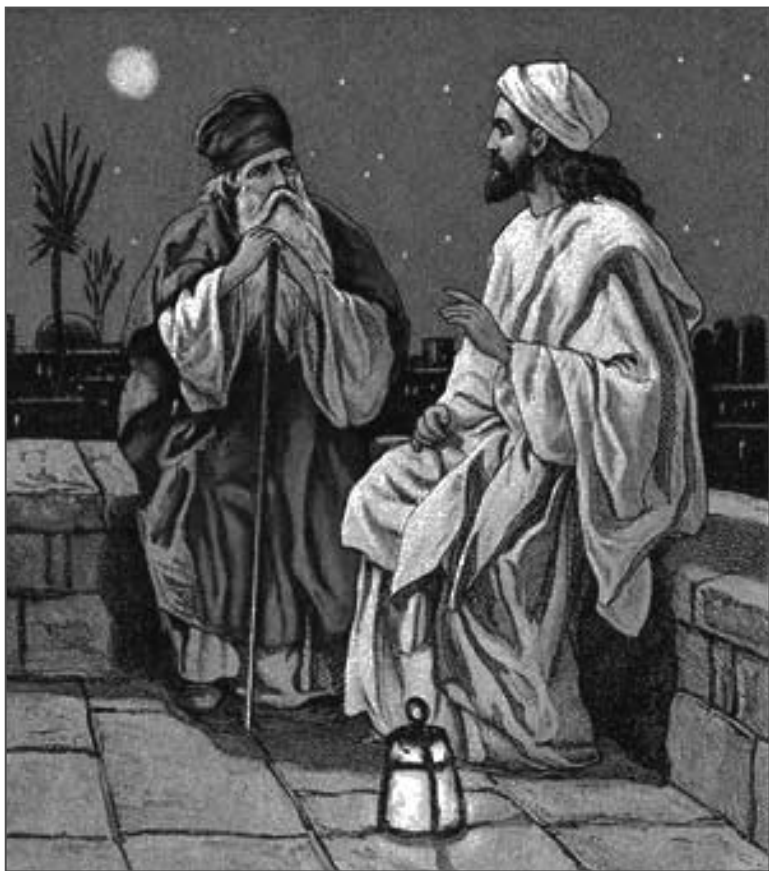
Відказує жінка Йому: «Я знаю, що прийде Месія, що зветься Христос, як Він прийде, то все розповість нам». Промовляє до неї Ісус: «Це Я, що розмовляю з тобою...» (Ів. 4:16-26).

Ця частина розмови наочно показує, що у Христа є що сказати кожному з нас особисто. Ми часто уникаємо такої відвертості, як намагалися уникнути її жінка. Вражена тим, що її співрозмовник знає про неї більше, ніж вона думає, жінка нарешті переключилася на тему «релігії». Хоча Христос виправляє її, вказуючи, що місце поклоніння не є вирішальним у порівнянні зі станом серця, яке прагне правди, кінцевою метою розмови не є це виправлення. Він підводить її до усвідомлення того, що вона має справу з Месією, Христом (ці слова означають «Божий помазанець», Христос — грецькою мовою, Месія — єврейською). Судячи з реакції, жінка приймає Того, з Ким зустрілася біля криниці, як Христа і Спасителя. Тобто вона визнає свою гріховність, приймає сказане їй Христом особисто і стає свідком про Нього для інших.

«Покинула жінка тоді водоноса свого, і побігла до міста та й людям говорить: «Ходіть-но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що я вчинила була!». А коли самаряни до Нього прийшли, то блага́ли Його, щоб у них позостався. І Він перебув там два дні. Значно ж більш вони вірували через слово Його. А до жінки казали вони: «Не за слово твоє ми вже віруємо, самі-бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу!» (Ів. 4:39-42).

Чи зустрічали ви на своєму життєвому шляху Ісуса Христа? Він живий і доступніший, ніж за часів земного життя, бо приходить до нас у Дусі Святому, Який одночасно може бути присутній не тільки в одному місці, а всюди. Що ж Він говорить особисто вам?

Юрій ЛИЩИНСЬКИЙ.

Никодим

Никодим посідав високе соціальне й релігійне становище в тогочасному суспільстві: це був фарисей і один з начальників народу, тобто належав до ради синадрії (Ів. 7:50-53). Ми не знаємо, чому для розмови він обрав ніч, усе ж з великою часткою ймовірності можемо припустити, що причиною цього був страх. Розмову з Ісусом не схвалювала більшість людей його оточення.

Отже, початок цієї бесіди показує наміри Никодима говорити про місію Ісуса і його розуміння важливості цієї місії. Він ніби каже: «Твої діла, Ісусе, говорять самі за себе, і Ти достойний звання вчителя від Бога». Відповідь Ісуса дещо несподівана. Вона ніби не підтримує теми розмови, бо стрімко, від самого початку повертає розмову в абсолютну інше русло. «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». Слова «поправді, поправді», які є перекладом відомого нам слова «амін», євреї зазвичай промовляли з піднесеним угору затиснутим кулаком і цим виражали повну переконаність і згоду зі сказаним або почутим. Якщо Христос і не висловлював думки так експресивно, несподіваність того, що Він сказав із такою перекон-

тільки поглиблювалось.

Про що ж говорить Христос? Про народження від води і Духа, пояснюючи, що одне є тілесним, а друге — духовним. «Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух» (Ів. 3:6). Указуючи на свободу, яку Дух Господній приносить у життя «новонародженого», Ісус уживає слово «руах», яке в єврейській мові має два значення: вітер і дух. Тлумаченням того, що Господь мав на увазі, говорячи: «Так буває і з кожним, хто від Духа народжений», можна вважати слова апостола Павла, записані в Другому листі до коринтян: «Господь же — то Дух, а де Дух Господній, — там воля. Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню і змінюємось в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:17-18). Никодим мав би знати, про що мова, бо був учителем. Але він не знав. Тому далі Христос детальніше пояснює те, як людський дух отримує можливість відродитися, народитися згори.

«Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте. Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне? І не сходив на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, — Людський Син, що на небі. І, як Мойсей підніс змія

Самарянка

Після розмови з Никодимом відбулася ще одна цікава зустріч, яка ілюструє, що Христос знаходить спільну мову із зовсім різними людьми. На відміну від Никодима, жінка з Самарії, імені якої ми навіть не знаємо, не займала високого соціального становища, не належала до Богом вибраного юдейського народу, навіть мала деякі проблеми із соціальною адаптацією.

Вони зустрілися біля криниці міста Сіхар у Самарії, по дорозі на північ із Юдеї в Галілею.

«І потрібно було Самарію Йому переходити. Отож прибуває Він до самарійського міста, що зветься Сіхар, недалеко від поля, яке Яків був дав своєму синові Йосипові. Там же була Якова криниця. І Ісус, дорогою зморений, сів отак край криниці. Було коло години десь шостої. Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води.

Ісус каже до неї: «Дай напитись Мені!». Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи.

Тоді каже Йому самарянка: «Як же Ти, юдеянин буди, та просиш напитись від мене, самарянки?» Бо юдеї не сходяться із самарянами. Ісус відповів і промовив до неї: «Коли б знала ти Божий дар і Хто Той, Хто говорить тобі: «Дай напитись

Як було за днів Ноевих...

«Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського...» (Мт. 24:37).

А як було за днів Ноевих? Одного разу, прогулюючись із другом величезним затишним парком, яких багато на околицях Мінеаполіса, ми розмовляли про життя, про віру, про минуле, теперішнє і, звичайно ж, про день затрашній. Вихідний видався на диво чудовим, ні холодно, ні спекотно, благодать та й годі. І так, розмірено крокуючи парковою доріжкою, насолоджуючись духовним ароматом квітучої липи, ми заговорили (нині вже важко згадати — як і чому) про дрімуче минуле — про часи Ноя.

Основні моменти цієї історії відомі, напевне, кожній людині, навіть далекий від релігії і Святого Писання. Завдяки кінематографу, мультфільмам, чудово ілюстрованим дитячим книжкам всі уявляють собі добродушного дідуся Ноя з елегантно обстриженою сивою бородою, милих і симпатичних звірят, казково гарний ковчег, білосніжного голуба, що ширяє з гілкою оливи в дзьобі, і тихе плесо синього моря, обрамленого яскравою веселкою. Одним словом — потоп!

Усі ми (а чому б, власне, й ні, скаже дехто) швидко звикаємо до хорошого. Нам сьогодні обов'язково подавай лише те, що тішить око, приємне на слух, апетитне на вигляд, що не дратує і не викликає тривоги, не порушує наш спокій і наше особисте життя. Ми хочемо, щоб все мало happy end (щасливий кінець). А кому, скажіть, потрібні книги і фільми, де все закінчується трагічно і безвихідно, змушуючи нас думати і відповідати на складні запитання? Чи багато будуть за таке платити? Реального кіно в кожного з нас у житті й так предостатньо.

На наше щастя, Біблія тим і відрізняється від інших книг, що, описуючи події, вона не йде за сьогочасною кон'юктурою поколінь, що змінюється, — викладені на її святих сторінках події неупереджені, правдиві та істинні і тому здатні спасати і цілювати душі.

На жаль, чудова ідилія на глянцево-папері — далеко не повна картина (якщо не сказати більше) того, що відбулося в ті далекі часи.

Всесвітній потоп — це, насамперед, величезна, планетарних масштабів трагедія. Це сльози, розпачливі крики й агоністичні страждання великої кількості людей, що

лишилися за бортом ковчегу Ноя. Усе це викликає в нас далеко не позитивні емоції, змушуючи нас задавати делікатні запитання, у тому числі і до Бога. Як це все поєднується з Його мудрістю і любов'ю, про яку ми так багато чуємо в сучасних церквах? Яким ми уявляємо собі Бога? Наш Бог — це Бог Святого Письма чи створений людьми божок, загорнутий в красивий фантик для відповідного часу, місця і покупця? Чи вистачить в нас відваги думати і говорити про біблійного Бога?

Де та золота середина між голубувато-рожевим лібералізмом і самовпевнено набундюченим фанатизмом? Відповідь до банальності проста: справжній Бог відкривається нам на сторінках Святого Писання.

У короткому форматі цієї статті неможливо відповісти на всі запитання і серйозно дослідити причини, що змусили Творця піти на такі крайні заходи. Та й знаємо ми про допотопну цивілізацію не так вже і багато. Хоча й того, що описує Біблія, цілком достатньо, щоб зробити деякі висновки і винести корисні уроки.

І знову запитання й запитання. Навіщо? Для чого? Чому так? Що такого

натворила людина, що Творець вдав до крайніх заходів і був змушений знищити й зруйнувати те, що Сам же створив, те, у що вклав всю Свою творчу силу, мудрість, мистецтво і любов? І до речі, зауважмо, що коли навіть нам, смертним, часто шкода і гірко руйнувати те, на що витрачено багато зусиль, праці, майстерності і старань, то вже, повірте, Творець (наскільки ми можемо зрозуміти слова Писання) із жалем і гірким розчаруванням дивився на все, що відбувалося. Всевишній, люблячий Отець страждав разом зі Своїми дітьми. Його серце «засмутилося» (1М. 6:6).

Буття (6:1-4) підкреслює наслідки злиття двох цивілізацій. Нашадки Каїна, незважаючи на розвиток мистецтва і технічний прогрес, заходять в глухий кут через повну відсутність моральних засад. Нашадки Сифа, беручи за дружин дочок з роду Каїна, так чи інакше опиняються під впливом ідеології і способу життя тієї цивілізації, яка базується лише на фізичних можливостях і розумових здібностях людини. Усе людство починає забувати про Творця і культивувати те нерозумне, що приховує в собі природа людини, яка зазнала пато-

логічних змін після гріхопадіння в Едемі. «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі і ввесь нахил думки серця її — тільки зло повсякденно» (1М. 6:5). Така коротка, але містка характеристика стану світу перед загибеллю.

На подив «свіжо» звучить. Ну, просто наче про нас із вами, про сьогоднішній. Іноді, погодьтеся, дуже навіть корисно глянути на уроки минулого, хоча б тому, аби не повторювати ті ж помилки. Безумовно, корисно знати про те, як «бездумні» звірі і «нерозумні» птахи, як на військовому параді, у суворому порядку, без штовхання і паніки крокували і ширяли прямо в ковчег.

Запитання, яке природно виникає в кожного, хто читає цю історію: а що ж люди? Куди вони дивилися, про що думали? Це добре запитання! Ми, звичайно ж, на відміну від братів наших менших, володіємо розумом, яким наділив нас Творець. Де розум, там і вибір. Вибір — це особиста відповідальність за рішення, яке ми приймаємо. Безмовне наслідування інстинкту свідчить про відсутність розуму або про його відключення.

Мине кілька тисячоліть, і Месія знову зверне увагу людей на вельми важливий момент щодо причини потопу: «Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, «коли Ной увійшов до ковчегу», і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, — так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:37-39).

Передусім треба сказати, що вина людей зовсім не в тому, що вони будуються, одружуються, народжують дітей... Бог навіть заповідав нам у Своему Законі: «Шість день працюй і роби всю працю свою...» (2М. 20:9).

Віл тяжко працює, мурашки в труді виявляють дивовижну організованість і порядок, бджоли, роблячи соти, створюють найдосконаліші конструкції. Таких

прикладів можна наводити безліч. А в чому тоді відмінність людей?

Господь закликає нас думати, тобто користуватися даними нам можливостями, які відрізняють нас від інших земних істот. Розум — це слід, хоч і маленький, присутності образу і подоби Бога в людині. Тому розум і Бог — поняття нероздільні. Біблія однозначно говорить: «Початок премудрости — страх перед Господом, добрий розум у тих, хто виконує це. Його слава навки стоїть!» (Пс. 111:10).

«Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі» (Кол. 3:2), — говорить Слово Боже. І для нашої користі думати про це потрібно не раз чи два на рік, коли забігаєш до церкви, і навіть не раз на тиждень, протягом кількох годин недільної служби в церкві. На жаль, починаючи хаотично напружувати майже атрофований щодо духовних речей розум тоді, коли «гім вдарить», іноді буває надто пізно.

Перші краплі дощу важко прийняти за суди Божі — це ще не всесвітній потоп, це лише початок, але... початок кінця. Раптовість миті, про який нам говорить контекст нагадування Господа про дні Ноеві, переконливо засвідчує, що думати про це треба постійно. «Тому будьте готові й ви...», — говорить Святе Писання (Мт. 24:44).

І тоді, як це не парадоксально звучить для прагматичної логіки, наше життя буде вільним. Тому що, пам'ятаючи «про те, що вгорі, а не про те, що на землі», ми побачимо непотрібність і безглуздість величезної кількості цілей і прагнень, за якими ми шалено ганяємось, висолопивши язик. І якщо й досягнемо чогось, то лише тоді і такою ціною, що це вже нам буде непотрібне.

Дорогі читачі, це зовсім не нагнітання страхів чи якихось армагедоно-апокаліптичних настроїв. Це просто інший, вельми істотний бік нашого людського буття, про який не дуже хочеться думати. Відмахнутися від неба, звичайно, можна, і не роздумувати про вічне цілком нам під силу. Але навіщо? Святе Письмо заявляє: «Безумний говорить у серці своїм: «Немає Бога!» (Пс. 14:1). Нас же Всевишній наділив розумом! Думаймо!

«Страх Господній — початок премудрости, а пізнання Святого — це розум...» (Пр. 9:10).

Валерій РУЧКО.

Син рівний Отцю

Сьогодні існує чимало думок про те, хто такий Ісус: найвище творіння Отця (як переконують свідки Єгови), один із пророків Всевишнього (вчать мусульмани), вчитель моральності (на думку світських гуманістів, буддистів), особливий вияв Брахми (так думають індуси), рабин, що відводить Ізраїль від Бога (і досі сердяться юдеї), досмертний чоловік, брат Люцифера (вигадали мормони). Але Хто Він насправді?

Пізнання істинного Ісуса Христа — це питання виправдання (Іс. 53:11), придбання вічного життя (Ів. 17:3) і пізнання Бога живого (Ів. 14:7).

Недаремно Ісус надавав цьому питанню величезного значення. Син Божий є тайною Бога живого: «Передав Мені все Мій Отець. І не знає ніхто, хто є Син, — тільки Отець, і хто Отець — тільки Син, та кому Син захоче відкрити» (Лк. 10:22).

Біблія відкриває, що Син рівний Богу-Отцю за природою і божественними якостями.

Син Божий знає серця і думки всіх людей (Об. 2:23) — Він всезнаючий.

Христос — вічний, несотворений (Ів. 8:58) — «Я є», Сущий.

Рівний Богу-Отцю (Фил. 2:6), Він втілює і умалив Себе до смерті хресної.

Син творить те, що й Отець (Ів. 5:19-20). А щоб творити те ж, що й Отець, Син повинен володіти природою Отця, тобто бути рівним за суттю і божественними якостями. Жодне творіння не може творити те ж, що й Всевишній Бог! Але при цьому Син як божественна особистість підлеглий Отцю — Син не «робить від Себе», а дивиться, «що робить Отець», Котрому належить ініціатива. Ці слова Господа пояснюють, як діє триєдиний Бог — Отець завжди творить разом з Сином (тобто через Своє Слово), Котрий зверхує діло Отця силою Свого Святого Духа.

Син Божий — всюдисущий (Мт. 18:20). Ісус має життя в Самому Собі, як і Отець (Ів. 5:26).

Він воскресить одним Своїм Словом мільярди людей на суд вічний (Ів. 5:28, 6:44). Воскресіння

людей вимагає таких самих божественних якостей (трансцендентності, повної влади над законами природи), що й створення світу. Для Сина Божого воскресати людей не складно, адже Він з Отцем і Духом Святим створив все людство спочатку (1М. 1:28).

Син і Отець разом вселяються Духом Святим в серця мільйонів віруючих людей (Ів. 14:23).

Син — Бог всемогутній, Отець вічності (Іс. 9:6).

Усе, що має Отець, належить Сину (Ів. 16:15) і навпаки (Ів. 17:10) — це рівність у володінні.

Син — той же єдиний Бог (Дух), що й Отець (Ів. 1:1).

Син є Дух (2Кор. 3:17), як і Отець (Ів. 4:24).

Христос знає Отця так само, як і Бог-Отець знає Його (Ів. 10:15), — це рівність у пізнанні і всезнанні.

Син Божий — «Той, Хто спочатку» (Ів. 8:25) — Явге, Бог Ізраїлю.

Як і Отець, Син тримає мільйони віруючих у Своїй руці (Ів. 10:28-29).

Господь Ісус дає життя вічне (Ів. 10:27) — Він вічно живий, як і Отець (Ів. 3:14).

Син Божий — Творець неба й землі (Кол. 1:16, Евр. 1:8-10), як і Бог-Отець.

Син і Отець — одно (Ів. 10:30).

Син Божий тримає Своєю силою все творіння (Евр. 1:4) — галактики, землю, душі — без Нього ніхто нічого не може чинити (Ів. 15:5), як і без Отця (Дії 17:28).

Син Божий має владу над всяким тілом (Ів. 17:2).

Син, як і Отець, ніколи не змінюється (Мал. 3:6, Іс. 46:9-10) — «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навки Той Самий!» (Евр. 13:8).

Дух Святий — всюдисущий вічний Дух Сина, як і Отця (Рим. 8:9).

Син має славу Божу, як і Отець (Ів. 17:5), — це рівність у славі.

Син — Бог Ізраїлю, Хто вчинив землю і розпростер небеса (Іс. 48:12-13), Хто споконвіку промовляв до людей, Кого послав Отець і Дух Святий (Іс. 48:16). Слава Йому навки!

Дмитро КУРОВСЬКИЙ.

Не жалійте часу на молитву

Бути просто зайнятим — це ще не все, життя треба організувати відповідно до того, що для нас справді важливе, інакше ми ризикуємо весь день не знати ні хвилини спокою і водночас нічого не зробити.

Але як визначити найважливіші справи? Молитва не дає нам забути, що для нас насправді цінне. Спілкування з Богом зберігає установку на наші пріоритети.

Дуже багато людей, які називають себе віруючими, признаються, що вдаються до молитви у край рідких випадках. «У мене надто мало для цього часу!» — кажуть вони.

Наше життя виглядає саме так — у нас немає часу. Розповідають про одного фермера. Вставши зранку, він вирішив зорати поле. Перш за все, треба було змастити трактор, але мастила не виявилось, довелося йти до крамниці. По дорозі він помітив, що худоба ще не нагодована. Направившись до годівниці, він наткнувся на мішки з картоплею і побачив, що вона надто сильно проросла. Вирішив зайнятися картоплею. Але, проходячи мимо дров'яни, згадав, що дружина просила принести дров для печі. Пішов по дрова і побачив кульгаве курчатко. Кинувши дрова, фермер почав ловити хвору птицю...

Того дня він так і не виїхав у поле. Отже, як визначити найважливіші діла? Уявіть, що перед вами висить велика картина. Відступіть від неї і подивіться, як вона виглядає загалом. Що впадає в очі насамперед? Що розраховано на більш тривале сприйняття? Багато з нас згодні з тим, що здоров'я і сім'я для нас важливіші, ніж багатство і кар'єра, і все одно ми з головою занурюємось в роботу, забуваючи і про здоров'я, і про сім'ю.

Молитва не дає нам забути, що для нас найцінніше. Якщо кожного ранку ми будемо ставати на молитву, це допоможе нам залишатися у формі весь день.

Повірте: час, витрачений на молитву, — не змарнований час. Великий реформатор Мартін Лютер звершив у своєму житті багато добрих діл. Флориди його праці відчутні і нині. У чому ж секрет успіху? А в тому, що в нього завжди входив час для молитви. Одного разу, зайнятий гарячковою діяльністю, він вигукнув: «Сьогодні мені потрібно зробити так багато, що перші кілька годин я повинен провести в молитві!».

Ви скажете: «Ми повинні молитися по кілька годин?»... Не хвилюйтеся. Якоюсь колишнього президента США Авраама Лінкольна запитали: «Якої довжини повинні бути ноги в людини?» Він відповів: «Достатньої довжини, щоб вони сягали до землі».

З молитвою приблизно так само — часу потрібно стільки, щоб налагодити глибокий зв'язок з Господом, колись більше, колись — менше. Нехай ваша молитва буде простою: відкрийте своє серце Богові і розкажіть Йому про все, що ви хотіли би звершити сьогодні. Пам'ятайте, що молитва — це добрий спосіб правильно розподілити час.

Ще один секрет, який дозволяє ефективно розподілити час, полягає в тому, що потрібно працювати спільно і молитися спільно. Нездорові стосунки з ближніми змушують марно витрачати час. Відсутність порозуміння з рідними веде до війни, і скільки часу ми витрачаємо на цій війні!

Молитва приносить мир. Коли ми молимося, Бог вирівнює наші взаємини з іншими людьми. Коли я молюся разом з сином, я чую, що він говорить Богові, довідаюся про його переживання, турботи, бажання — і наші стосунки поглиблюються, ми разом з Богом будемо свій день. А значить, навряд чи молитву можна назвати даремною тратою часу!

Про мухомора, заздрість і великого лікаря

Талановиті люди з багатою уявою і чутливою душею вміють з чогось незначного, з якоїсь дрібнички створити шедевр. Вигляд квітучої гілочки народжує в них ідею майбутньої картини, простенька мелодія виростає у симфонію, а одна вдала рима — у поему.

Це трапляється з особливо обдарованими. Але й звичайним людям іноді вдається здобути «дорогоцінне з нікчемного» (Єр. 15:19). Адже, мабуть, кожному траплялося почути якусь незначну, на перший погляд, фразу, а потім довго над нею розмірковувати й брати для себе корисні уроки.

Бавилися ми одного разу з дітьми «у грибочки». Поклавши на голови круглі диванні подушечки, імітували їхню розмову. Один гриб мав коричневу шапочку і був їстівним, а другий — червону й був, відповідно, отруйним мухомором. У якийсь момент «мухомору» набридло бути відкинутим і він заявив: «Тепер я буду добрим грибом!». На що його товариші відразу ж відповіли: «А нічого не вийде, бо тоді тобі треба все отруйне виїняти зсередини і вставити корисне!».

Діти продовжували гру, а мені ця фраза запала глибоко в серце. Оце ж і є зміст Євангелія! Людина може проголосити себе доброю, може навіть перефарбувати колір «шапочки», але її сутність від того не зміниться. Необхідне серйозне оперативне втручання. І зробити цю операцію спроможний лише один Лікар на світі — наш Господь Ісус Христос.

Але кому потрібна така операція? «Мухоморам»? Згода. А ми й так хороші! Ну, не ідеальні, звичайно, але цілком пристойні, «їстівні». Так думає багато людей. І, можливо, було б важко щось їм заперечити, якби не десята заповідь Закону Божого. Як на мою думку, вона не дає жодного шансу жодній людині вважати себе праведною.

У Біблії є історія, яку відразу пригадує, коли заходить мова про заздрість. Це історія про Йосипа, сина патріарха Якова. Навіть наймолодші діти, які відвідують уроки християнської етики чи заняття недільної школи, скажуть, що брати через заздрість продали Йосипа в рабство в Єгипет. Більш досвідчені розкажуть, що причиною того був барвистий одяг, подарований йому батьком як знак особливої любові й турботи, а ще — пророчі сни, які дуже не подобалися старшим братам.

З подібними ситуаціями, ну, можливо, не такими трагічними, ми зустрічаємося часто. Здається, всі причини заздрості лежать на поверхні і при бажанні їх можна передбачити, не допустити, лікувати. Але відтравивши щупальця, ми з жахом помічаємо, що вони дуже швидко знову відростають, що корені заздрості, нездорового суперництва сягають набагато глибше.

А взагалі, чи буває здорове суперництво? Авжеж, без нього неможливі спортивні досягнення, воно є стимулом для вдосконалення, пожвавлення будь-якої діяльності. Тобто заздрість — рушій прогресу?! Ні, щось тут не те. Побачив, яка гарна хата в сусіда, і собі плиткою обкла. Побачив, який плеєр у однокласника, — і собі такий у батьків випросив. Побачив виступи гімнастів — і сам зарядку почав робити. То добре це чи погано? Коли ми беремо хороший приклад, а коли — заздимо й зі шкіри пнемося, щоб ні в чому не поступитися іншим. Знову ж таки, цього на поверхні не побачиш, доведеться копати глибше.

Отож, маємо вже два питання: звідки береться заздрість і як її розпізнати?

Повернімося до біблійної історії про сім'ю Якова і пригадаймо, в яких умовах росли і виховувалися брати. Найперше варто сказати, що всі вони були рідними по батькові, але мали різних матерів. Лія і Рахіль, дружини Якова, були рідними сестрами й непримирними суперницями, які все життя боролися за прихильність чоловіка й використовували при цьому своїх дітей. У домі свого діда Лавана хлопчики жили поряд з дядьками (по маминій лінії), які постійно мали претензії до їхнього батька Якова й заздрили його господарським успіхам. Мабуть, не була для них секретом і історія з іншим дядьком (по батьковій лінії), Ісавом. Адже саме суперництво між братами Ісавом і Яковом призвело до обману й мало не до вбивства.

Навіть якщо маленька дитина не розуміє сутності конфлікту, вона відчуває його негативний вплив. Отже, ґрунт для розвитку заздрості був більш ніж сприятливий. Недарма кажуть, що діти вчаться не тоді, коли батьки говорять, а коли вони роблять. Але...

Йосип жив серед тих самих людей і за тих самих обставин. Однак ми не бачимо в його житті проявів заздрості. Навпаки, він розриває цей гріховний ланцюжок, який тягнувся віками, і безумовно прощає братам, коли ті приходять у Єгипет по хліб (він на той час був другою після фараона людиною в країні).

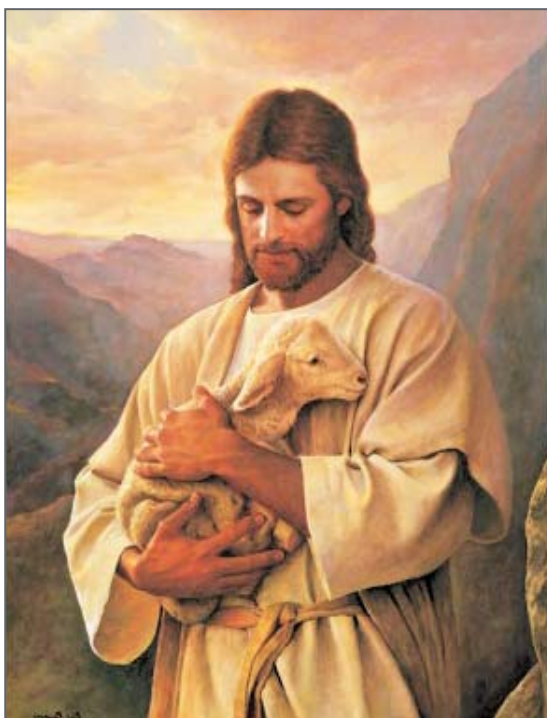
Чи був Йосип ідеальним? Звісно, ні, як і будь-яка людина. Але серед його характеристик, які подає Боже Слово, є одна визначальна, що неодноразово повторюється, безперечно, для того щоб підкреслити її значущість: «І був Господь з Йосипом» (Бут. 39:2, 21).

Більшість теологів вважає Йосипа прообразом Ісуса Христа, тому логічно буде зараз поглянути на Того, Хто єдиний може бути для нас досконалим прикладом, на «випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15).

У глибинах вічності заховані корені заздрості і джерело жертвності. Катастрофа вселенського масштабу відбулася в той момент, коли один із ангелів позаздрив величчю Творця і зазіхнув на Його престол. Скинутий на землю, він спровокував у перших людей гріхове бажання стати незалежними від Бога, яке дуже швидко породило безліч інших гріхів, і вже перший народжений на землі чоловік Каїн через заздрість убиває свого брата Авеля. Однак дивовижною була відповідь Неба, із уст Предвічного Слова прозвучали слова, які багато років потому запише пророк Ісаї: «Ось я, — пошли Ти мене!» (Іс. 6:8).

Настав час Божого втілення, і заздрість знову розквітає. Цар Ірод вбачає в новонародженому Немовляті грізного суперника і вбиває невинних хлопчиків, щоб знищити Його. Коли Ісус Христос виходить на служіння, книжники та фарисеї переповнюються заздрістю через те, що народ іде за Ним, бо «навчав Він їх, як можновладний, а не як ті книжники» (Мр. 1:22). І навіть Пилат, віддаючи Христа на страту, вимушений визнати, «що Його через заздрості видали первосвященники» (Мр. 15:10).

Але Христос назавжди обриває цей, здавалося б, неперервний ланцюг зла. Своєю смертю на хресті Він кардинально

вирішує проблему гріха. «Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили...» (1 Петр. 2:24). Досягається це лише вірою: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

І тут ми підходимо до складного моменту. Що б ви відповіли на наступне запитання дитини:

— І що, відтоді всі люди перестали заздрити?
— Ні, на жаль, не перестали.
— Тільки ті, хто повірив у Ісуса Христа, так?

— Ні, на жаль, і ті не перестали.
— Значить, ланцюг залишився?

— Ні, але люди — не гриби. Коли людина визнає себе смертельно хворою і звертається до лікаря за допомогою, вона не лише погоджується на операцію, але й зобов'язується ретельно виконувати всі його призначення в період лікування, а також настанови та поради щодо подальшого життя. Порушення режиму веде до рецидивів хвороби.

Це можна спроектувати на весь спектр духовних питань. Якщо помічаєш у своєму серці паростки заздрості або будь-якого іншого гріха, значить, швидше зазирай у «листок призначення» і поспішай до Лікаря, тобто звертайся до Божого Слова і в молитві проси допомоги в Господа. Пригадує: «І був Господь з Йосипом»? Тільки в Божій присутності немає місця для гріха.

А тепер спробуємо відповісти на друге питання: як розрізнати природні бажання й гріховні посягання?

У більшості випадків це очевидно. У Божому Слові маємо прямі вказівки на учинки тіла — ті, хто «хто чинить таке, не впадують вони Царства Божого!» (Гал. 5:19-21). Ісус Христос обіцяв, що Дух Святий, зійшовши на землю, «виявить про гріх» (Ів. 16:8), і Він це робить через наше сумління. «Блаженний той, хто не осуджує самого себе за те, про що випробовується!» (Рим. 14:22).

Якщо ж питання не вирішено, треба глибоко й чесно аналізувати свої мотиви. Сенс кожної справи полягає в її меті. Кому принесе користь здійснення мого бажання? Кому послужить те, що я набуду, чого досягну? Мені, моєму ближньому, Богові? Адже все, «що не від віри, те гріх» (Рим. 14:23).

Доречною буде молитва: «Випробуй, Боже, мене і пізнай моє серце, досліди Ти мене і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попроведи!» (Пс. 138:23-24).

Надія ДОЛЯ.

«Все нам забрав наш лютий ворог, щоб все вернути час настав» (Інтернаціонал).

Інтернаціонал, або Право на власність

«Життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його»
(Євангеліє від Луки 12:15).

Колись «Інтернаціонал» знали й повинні були співати всі. Адже це був гімн трударів усього світу. І якщо ти жив у Країні Рад, то ти знав «Інтернаціонал», бо він звучав усюди й тебе змушували співати ці слова, навіть якщо всі ведмеді України тобі танцювали на вухах гопачок. Ще молодим, а таке колись було, я ставив собі питання, для чого це все: масові пісні, повсюдні гасла, нові нав'язані людям свята, декади, п'ятирічки?... Лишень згодом, пізнавши милість Божу і Його шлях спасіння, почав усвідомлювати, що часто повторювана інформація формує в наших головах сталий спосіб мислення, згідно з яким ми й живемо. Дав би Бог, щоб наші діти частіше чули правду, ніж відверту брехню або сумнівну пропаганду чи рекламу!..

Коли ми говоримо про біблійні істини, то повинні розуміти, що Бог започаткував батькам найперше прищепити своїм дітям любов до Слова Божого й відповідальність перед Господом. Бог чітко вказав, що таке виховання дітей має бути присутнім у всіх сферах життя батьків (Повт. Зак. 6). Кожен ранок мав починатися з молитви «Шма» — «Слухай, Ізраїлю, Бог твій — Єдиний є!». Щоденне повторювання формувало мислення дитини таким чином, щоб усе її життя було підпорядковане заповідям Божим.

Однак про «Інтернаціонал» ми згадали не лише для ілюстрації методу засвоєння інформації. На ідеї, відображеній у поетичних рядках французького Ежена Пот'є і обрмленій музикою його співвітчизника П'єра Дегейтера, формувалося мислення щонайменше трьох поколінь людей на значній території нашої планети. І полягала вона в тому, що людина — господар свого життя і свого щастя коваль. Володіючи достатньою силою, вона може й повинна побудувати своє життя так, як вважає за потрібне, і таки взяти від нього все, чим воно її обділило.

Проголошувалися дуже хороші речі: свобода, рівність, братерство, загальний добробут. Чому ж досягали їх такою страшною ціною і, знову ж таки, далеко не для всіх? Чому практично всі революції, у тому числі французька і російська, були такими жорстокими і кривавими? Чому десятки тисяч людей були принесені в жертву новим ідеям лише через те, що їхні переконання були альтернативою панівній думці — «правді» сильнішого?

А тому, що людина, позбавлена страху Божого, а відтак Його мудрості і керівництва, неспроможна зупинитися на тому, щоб повернути, що «забрав наш лютий ворог», а хоче й того, що в неї ніхто не відбирав, що їй ніколи й ні за яким правом не належало. А щоб виправдати своє ненаситне жадання, придумала зручну теорію, зокрема, про скасування приватної власності. Уся радянська ідеологічна машина працювала на те, щоб вивитрити в головах людей думку про те, що інший теж має право на приватне життя і приватні речі. А коли ти впевнений у тому, що маєш право, як сильний, диктувати умови й володіти своїм життям і життям чужого, як тобі заманеться, — тоді ти не зважаєш ні на людей, ні на логіку, ні на мораль.

Як же Бог ставиться до приватної власності? Десята, заключна заповідь Закону Божого звучить так: «Не пожадай». Вона навчає нас задовольнятися тим, що в нас є, і привітно, без корисливості ставитися до ближнього й усього того, чим він володіє. Ця ж заповідь викриває і забороняє гріхове незадоволення своїм станом, злобу, заздрість, жальість за тим, що в тебе немає того, що має твій ближній, і будь-яке посягання на те, що належить ближньому.

Ми в житті маємо те, що дає нам Бог, а Він добре знає, чого ми потребуємо і чого варті. Нагадуючи ці слова своїм дітям, батьки повинні формувати в них розуміння своєї підзвітності Богові і в матеріальних речах. А це — що лише Бог дає майбуття й формує увесь статок людини, за використання якого вона несе відповідальність. Колись нам з вами доведеться відзвітувати про те, як ми розпоряджалися тими статками, які Господь давав нам у житті, як ми цінували й реалізовували ті можливості й моменти, які наповнювали наше життя.

Бог навчає нас надважливою істиною: матеріальне не повинно ставати для нас самоціллю, воно лише може допомагати в досягненні духовних ідеалів. Власне, виконання заповіді «Не пожадай» спрямовано на те, щоб ми змогли визнати:

що кожна людина на землі має право на приватні речі; ці речі послані їй Богом і належать лише йому; наше незадоволення своїм становищем — це не просто незадоволення речами, а тим порядком, який визначив для нас Бог; якщо ми чимось незадоволені в житті, то повинні найперше звертати свої очі до Нього і просити в Господаря і Творця всього сущого милості й зміни тих реалій, які є, а не «братися за зброю» і самостійно вирішувати проблеми.

Віра в Творця як причину існування людини і її унікальної та неповторної долі веде до прийняття такого стану речей.

Такий спосіб мислення потрібно виховувати в підростаючому поколінні, і найперше — у родинному колі. Тому не чекаймо, що хтось навчить наших дітей правильно жити, поважати старших (що випливає із поваги до Найстаршого у всесвіті — Господа), дотримуватися Заповідей і поважати Боже Слово — ставаймо самі живими прикладами такого життя. І тоді, споглядаючи на наше життя і ходіння перед Богом, діти будуть бачити, як правильно жити, і будуть будувати своє життя на тому, що вклали в них власним прикладом батьки.

Олег БЛОЩУК.

Українське суспільство здавна знає своїми сімейними цінностями, тими зв'язками всередині сімей, які так привертати увагу й вабили представників інших культур. На свята збиралися великі родини в домах своїх дідусів та бабусь. Діти приїздили з далеких куточків країни лише для того, щоби разом провести час із рідними і близькими, яких так давно не бачили. І лилася пісня рікою і засиджувалися до опівночі, і не хотілося розлучатися...

Не хочу сказати, що цього сьогодні немає, проте розмова наша не про те. Річ у тім, що така ситуація має і зворотний бік – коли діти відчувають контроль родини до самого сну. І часто не можуть прийняти самостійне рішення, бо «що скажуть рідні...» Складається враження, що в нашій культурі узаконений диктат у стосунках «діти – батьки». Тим більше, що таке становище виправдовують заповіддю «поважай батька та матір». І тоді виникає питання: якою має бути ця повага й де межа, за яку батьки самі не повинні заходити, щоб дати дітям можливість пожити власним життям і навчитися самотужки вирішувати свої проблеми.

Найчастіше, коли ми кажемо сім'я, то уявляємо тата, маму, дітей, бабусь, дідусів, тітоньок і дядечків, тобто всю рідню. Але Бог засновував сім'ю як взаємини двох людей – чоловіка і жінки. Скрізь у Божому повелінні щодо сім'ї фігурують лише двоє. Саме незрозуміння цього питання і формує першу помилку. Бо сім'я – це завіт чоловікові любити дружину, а дружині – любити чоловіка. Ці стосунки визначають атмосферу в домі, уміння

Батьки, не дратуйте дітей

вирішувати конфлікти, виявляти любов і будувати сімейне щастя. І вони мають бути настільки міцними, щоб назватися «одним тілом». «Покине тому чоловік свого батька та матір свою та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони одним тілом» (Бут. 2:24).

Зауважте, що чоловік має залишити батька та матір і приліпитися до дружини. Це не означає забути чи зневажити, це означає відірватися від колишньої родини, щоби будувати щось нове. І в цьому вірші не згадується про дітей. Бо в Божому плані вони посідають інше місце. У псалмі 126 Бог говорить про дітей: «Коли дому Господь не буде, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, – даремно сторожа чуває! Даремно вам рано вставати, допізна сидіти, їсти хліб загорьований, Він і в спанні подасть другові Своєму! Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода! Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ним напоїв, не будуть такі посоромлені, коли в брамі вони говоритимуть із ворогами!».

Можна чітко побачити, що діти – це награда від Бога, яка залежить лише від Нього. Так само, як і будівництво дому чи безпека, це – в руках Господа. Є люди, які дуже бажають мати дітей, проте з тих чи інших причин нічого не виходить. І в потаємних кімнатах свого розуму розуміємо, що народження людини – це диво, бо розвиток цілого тіла з однієї клітини (вже не кажучи про душу, яка «якось» поселяється в тіло) – це чудо. Тобто Бог указує, що діти – це довірені нам люди, і наше

завдання – виховати їх і пустити в цей світ спорядженими для дорослого життя.

Саме тому на сторінках Біблії можна прочитати так багато повелінь батькам виховувати дітей, роз'яснювати їм важливі речі й допомагати вирішувати життєві проблеми. (Почитайте хоча б шостий розділ книги Повторення Закону, яку Мойсей написав перед входом ізраїльського народу в землю обітовану).

Отже, функція батьків – виховати дітей, а не бути їхнім власником. Ось тут і починається найцікавіше. Багато батьків не розуміють цього або не погоджуються з цим. І фрази: «Я тебе ростив», «Я вкладав у твоє майбутнє кошти», «Я маю право на тебе» – яскраве свідчення того, що ми мало що тямимо у вихованні. Адже наше вкладання в дітей – не інвестиції у свою сити й спокійну старість. Такий підхід – це чистої води егоїзм. Це ставлення може призвести до того, що діти, зірвавшись із ланцюга і відчувши свободу, «полетять» у далекі краї і не захочуть повертатися туди, де почуватися мало не річчю.

Апостол Павло, розважаючи над стосунками дітей та батьків, писав: «Діти, будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господеві приємне! Батьки, не дратуйте дітей своїх, щоб на душі не впали вони» (Кол. 3:20–21). Найперше в цьому уривку апостол указує на те, що діти повинні шанувати батьків і що це до владобогів. Цю заповідь ніхто не відміняв і не применшував! Проте є й інші слова – для батьків. Відповідальність батьків аж ніяк не менша в цьому обопільному процесі. Більше того, безвідповідальність батьків призводить до того, що діти «падають

духом» (в інших перекладах – «впадають у відчай»). Тобто батьки самі повинні знати, як виховувати дітей таким чином, щоб ті були слухняними їм, як перед Богом. Для цього батькам, перш за все, необхідно знати про Бога і знати Самого Бога. Бо ми можемо навчити лише того, що вміємо самі, не більше. Слухаючись батьків, діти слухаються Самого Бога. А як вони можуть це робити, коли ні батько, ні мати не можуть дітям показати Господа у своєму житті?

По-друге, батькам необхідно розуміти, що вони не можуть замінити Бога. Тобто вони не мають права примушувати дітей чинити проти того, що каже Бог, мотивуючи це вимогами родини, ситуації у світі чи своїми переконаннями. Бог завжди має залишатися на чільному місці в житті людини. І ніхто не має права займати Його місце. Навіть якщо батьки вимагають чогось від дитини, еталоном їхніх вимог мають бути Божі воля і Його Слово, а не бажання людей.

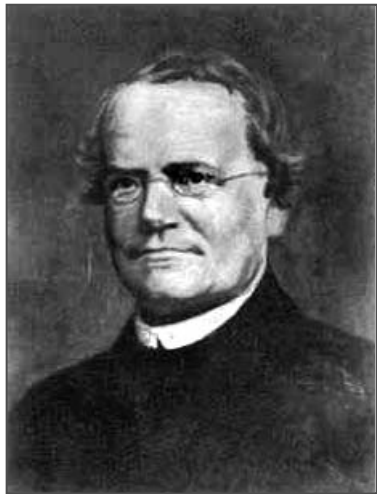
А це для того, щоби допомогти дітям не впасти духом, батькам необхідно зрозуміти й прийняти світ своїх дітей, щоб якнайкраще допомогти дітям осягнути стежку в житті і те, як по ній іти. І це останнє, мабуть, найважче. Бо нам потрібно дати дітям право на помилку, потрібно визнати, що діти самі мають пройти свій шлях.

Виховання дітей і їхня пошана до батьків – це не автоматичне явище, яке надприродним чином з'являється в чоловіка та жінки відразу після того, як народжується немовля. Це – праця над звільненням від своїх стереотипів і комплексів. Це визнання власної неспроможності виховати дітей без надприродного відкриття від Бога. Це розуміння і прийняття Його духовних законів і заповідей. І це щоденна праця перш за все над собою, щоб показати себе взірцем поваги до Бога і Його заповідей у своєму житті. І тоді ми пожемо те, що сіяли. Не інакше...
О. Б.

Простий дослідник із Чехії

Коли ми бачимо монаха, перша асоціація – ця людина присвятила себе Богові й тепер увесь спосіб її життя має підкреслювати цей вибір.

Проте історія стверджує, що ці люди часто були першовідкривачами в наукових галузях і робили відкриття світового значення. Скажімо, один монах на прикладі звичайного гороху вивів закони спадковості, що були названі в його честь законами Менделя. Отож, хто він – монах-августинець монастиря Святого Томаша у Брно, що в Чехії, Грегор Йоганн Мендель, людина, яка заклала основи сучасної генетики.

Грегор вибрав останній, швидший шлях.

Спочатку все складалося добре. Він легко пройшов перші іспити – домашні письмові роботи з фізики та природознавства. Після цього був другий письмовий іспит – написання праці на визначену тему і захист її перед тогочасними науковими світами Віденського університету. Упоравшись із фізикою, він провалив іспит із природознавства й не був допущений до усних екзаменів, які завершували всю сесію. «Кандидат володіє певними знаннями, проте йому не вистачає... необхідної ясності в його знаннях, через що комісія змушена відмовити йому в праві викладання фізики в гімназії... Однак визнано доцільним дати право на допуск до повторних іспитів через рік», – так звучав вердикт комісії.

Пригнічений і зажурений Мендель їде з Відня. Проте не в гімназію, а в монастир св. Томаша. І саме там, у тиші й спокійні з Богом, знаходить внутрішній спокій і може пережити трагедію свого життя. І саме в монастирі розчарований Грегор починає свої перші дослідження в монастирському садку. Варто сказати, що ще в 1846 р. він відвідував двомісячні курси садівництва й виноградарства в Бرونському університеті. Доглядаючи й вивчаючи рослини, Мендель помітив одну особливість: деякі ознаки, які заклали у рослини Творець, проявляються незалежно від навколишнього середовища.

Він вирішив провести експеримент із горохом. Метою цього експерименту було підтвердити чи спростувати погляди Ламарка про вплив навколишнього середовища на характеристики живих організмів. Мендель побачив, що ознаки передаються наступним поколінням незалежно від навколишнього середовища. Цей факт тоді був першою цеглиною у побудові майбутньої теорії спадковості.

Саме Бог дарував Менделю найкоротший шлях для отримання результатів його праці. Адже Грегор почав свої дослідження із семи пар ознак гороху, який має сім пар хромосом. І звернув увагу на ті ознаки, які були спадковими в різних парах хромосом, оминувши таким чином багато помилок і хибних шляхів. Дехто

може сказати, що це просто збіг обставин. Але треба розуміти, що випадково почати досліджувати «потрібну» рослину і звернути увагу на «потрібні» ознаки нерально. Рациональніше прийняти те, що Бог, Який контролює все на землі і є Творцем усього сущого, указав людині на ці ознаки.

Паралельно з проведенням своїх дослідів Грегор, усе-таки, починає навчатися у Віденському університеті, подорожує країною як лектор, проте не полишає досліджень у скромному саду. Хоча подальші його дослідження показували, що він уже зробив усі потрібні висновки, проте, навчений гірким досвідом, Грегор ретельно перевіряє свої результати й теорії.

Ці дослідження були початком узагальнень, які нині відомі як закони Менделя. «Експерименти із рослинними гібридами» – під такою назвою в 1866 р. Мендель опублікував результати своєї роботи. Чим же важлива ця праця для світової науки?

По-перше, він створив наукові принципи опису й дослідження різних гібридів та їх потомства. Для цього він використав числову форму символів і позначень, що було нововведенням для того часу.

По-друге, Мендель сформував два основні закони спадкових ознак, які давали можливість робити передбачення змін.

Нарешті, він висловив ідею дискретності й бінарності спадкових задатків. Ці задатки не впливають один на одного, проте легко розходяться при утворенні нових клітин і вільно комбінуються у нащадків. Парність задатків, хромосом і подвійна спіраль ДНК – ось логічний наслідок і шлях розвитку генетики на основі ідей Менделя.

Але інтерес до публікації в наукових колах був незначним, і лише на початку ХХ ст. вчені зрозуміли всю важливість висновків Менделя. Проте для самого автора це не мало значення. Дослідження Божого творіння й можливість зрозуміти принципи Творця завжди були важливішими для дослідника, ніж слава чи визнання. До кінця життя він вивчав природу і її закони, бажаючи відкрити людям знання, закладені Богом у дошкільця. А про себе він скромно казав: «Якщо мені й довелося пережити тяжкі часи, то я повинен із вдячністю визнати, що доброго мені випало набагато більше. Мої наукові праці принесли мені багато

задоволення...» Із таким настроєм він прожив до самої смерті. 6 січня 1886 року Мендель пішов до Небесного Отця і був похований у рідному Бرونні.

Лише через 16 років, коли декілька вчених незалежно один від одного прийшли до однакових висновків у царині спадковості, світ згадав, що ці закони вже відкрив, дослідив і записав простий дослідник Мендель у маленькому містечку великої імперії.

Усе його життя було наповнене енергією думки і творчим прозрінням, яке є благодатним дарунком Бога для людей.

Закони Менделя

Перший закон – закон одноманітності. Коли схрещуються особини з різними ознаками, то все потомство першого покоління має лише одну батьківську ознаку. Наприклад, якщо схрестити горох із жовтим і зеленим насінням, то в гібридів (тобто покоління, яке виросте в результаті схрещування) буде жовте насіння. Мендель назвав це домінуванням. І цей закон часто називають законом домінування.

Другий закон – закон розщеплення. При схрещуванні між собою вже наявних гібридів першого покоління отримуємо потомство, яке успадує домінуючі ознаки за фенотипом (тобто зовнішнім виглядом) у співвідношенні 3:1 (наприклад, три рослини матимуть жовті плоди й одна – зелені). Тобто, відбувається розщеплення генотипу, звідки й бере назву цей закон.

Третій закон – закон незалежного успадкування ознак. При схрещуванні двох особин, відмінних одна від одної за двома чи більше парами ознак, гени й відповідні їм ознаки у другому поколінні успадковуються незалежно одна від одної і комбінуються у всіх можливих поєднаннях. Так, при схрещуванні гороху, що мав жовті гладенькі плоди й зелені зморшкуваті, у другому поколінні з'являлись і жовті зморшкуваті, і зелені гладенькі плоди, чого у їх попередників не було. Цей закон ще іноді називають законом незалежного успадкування генів.

Пізніше англійський генетик Пеннет запропонував схему, за допомогою якої можна записувати подібні схрещення (так звана решітка Пеннета) і прогнозувати ймовірні генотипи потомства.

А ми змогли би?

Опинившись на місці Бога, чи захотіли б ми мати діло з самим собою? Чи змогли б ми сидіти за одним столом з людиною, знаючи, що незабаром вона зрадить нас, хоча зараз усміхається і клянеться у вірності? Хто з нас зміг би пройти через все, через що пройшов Господь?

Ісус знав, що Його зрадять, що від Нього відречуться, без вини осудять, віддадуть в руки грішників і плюватимуть Йому в обличчя, але не переставав любити людей. Багато з нас ніколи серйозно не задумувалися над тим, що ж насправді вчинив Господь, чому Він назвав це жертвою за гріхи?

Що для нас жертва? Піти до церкви, залишивши всі важливі справи? На дві години відмовитися дивитися свій улюблений телевізор чи мандрувати в віртуальному світі Інтернету? Для когось жертва — це з почуттям власної гідності віддати 10 чи 100 гривень на діло служіння. Ми називаємо жертвою все що завгодно, окрім того, що насправді є жертвою.

Господь заплатив за те, щоб наше ім'я було записане на небесах. Чим ми заслужили це, що особливого зробили? Чому Він пішов на Голгофу і став цією жертвою? Це далось Йому не так легко, як ми іноді думаємо. Написано, що після ламання хліба Ісус пішов у Гетсиманський сад: «І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць та молився й благав: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, — не як Я хочу, а як Ти...» (Мт. 26:39).

Хіба Ісус поведівся, як великий і знаменитий герой? Його розум, серце й душу насправді наповнювали найглибші переживання. Молячись Своему Небесному Отцеві, Ісус говорив: «... нехай обмине ця чаша Мене...» Він знав, що люди, котрі ходили з Ним, зрадять Його. Знав, що Його ніхто не зрозуміє, Його всі покинуть, відправлять на Голгофу. Він ні разу не згрішив, нічого поганого не зробив, лише годував людей, цілював, любив, прощав гріхи. Господь Ісус вмістив у Своему серці не лише зраду близьких людей, а й зраду всіх наступних поколінь, ставши жертвою за всіх.

Хто зміг би зрозуміти мене, якби я почав розповідати до найдрібніших деталей про своє життя? Якби ми почали ділитися всіма своїми немудрими думками і вчинками, хто з людей зміг би це витерпіти? Навіть ті, хто думає, що добре знає нас, насправді не можуть заглянути в нашу душу. Опинившись на місці Бога, чи захотіли б ми мати справу з самим собою? А Бог не подивився ні на що, Він віддав за нас Своє життя. Це були Його стосунки з Отцем, глибоке розуміння серця Божого. Ісус Христос знав, для чого Він це чинить.

Якби ми справді усвідомлювали, що зробив для нас Господь, ми зовсім по-іншому почали б ставитися до життя, один до одного — до всього, що нас оточує. А ми все перевели в ранг традицій і звичаїв, стали людьми побожними, релігійними, абсолютно не розуміючи Бога.

Ми самі можемо дати оцінку своїм стосункам з Богом. Як ми ставимось один до одного, до служіння, до рідних і близьких? Чи справді здатні чимось пожертвувати, любити, коли нас не люблять, прощати, коли в нас не просять прощення? Якщо ми Його учні, то повинні поводитися так, як Він.

Часом ми такі нетерплячі до зради, а скільки разів ми зраджували самі? Ми обурюємося, чому нам не прощають, а скільки не простили ми? Чи став Ісус Христос Господом нашого життя, перед Котрим ми благоговіємо?

Люди часом поведуться дуже дивно. Варто комусь у чомусь нас виручити, якось допомогти, і ми почуваємося зобов'язаними йому до кінця життя. А ось жертву Ісуса Христа ми так ніколи й не оцінили належно. Чому ми так часто забуваємо про Того, Хто витягнув нас з пекла? Чому можемо все життя пам'ятати людину, яка зробила нам добро, і забуваємо про Того, Хто віддав Свого Однородженого Сина як жертву за наші гріхи? Хіба може в цьому світі щось порівнятися з тим, що звершив Бог? Він нас спас, назвав Своїми синами і дочками, записав наші імена в книгу життя.

Писання говорить, що весь світ не був гідний Його. А Він добровільно віддав Своє життя за нас.

Подивімося на своє життя і чесно скажімо: ким для мене є Господь? Чи розумію я, що Він для мене зробив? Чи готовий я пам'ятати про це кожного дня?

Жертва Ісуса Христа розділить світ надвоє: одні будуть виправдані цією жертвою, інші — осуджені. Від того, як ми поставимося до цього, залежить, буде це для нас виправданням чи осудженням, приведе до пекла чи до раю.

Немає жодної людини на землі, яка могла би сказати, що Господь не віддав Своє життя за неї. Ісус Христос постраждав за кожного. Різниця в тому, що одні прийняли Його спасіння, і їх очікує вічність з Богом на небесах. Інші знали про це, але відкинули Його, прирікаючи себе на вічні муки.

Едуард ГРАБОВЕНКО.

Коли я був молодим християнином, то дуже любив читати історію про царя Давида. Як і будь-який інший хлопець, я мріяв про великі перемоги у своєму житті, мріяв перемогти свого Голіафа.

Писання говорить: «Усе це трапилось з ними, як приклад, а написане нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1 Кор. 10:11).

Спасіння людини

Ми хочемо бути на когось подібними, але Ісус показує, що ми перебуваємо у кращому становищі, ніж люди Старого Заповіту. Ісус сказав про Івана Христителя: «Поправді кажу вам: Між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя» (Мт. 11:11).

Ісус краще за будь-кого знає історію. Він зустрічався на горі Синай з Мойсеем, Він приходив у вигляді Ангела Господнього до Авраама, Він перебував у вогненній печі разом з Шадром, Мешахом та Авед-Него. Як Бог, Він знає всіх пророків, Він оцінює все, що було до Івана, і говорить, що «між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя». Але на цьому вірш не закінчується. Ісус далі каже: «Та найменший у Царстві Небеснім — той більший від нього!».

Це дає нам розуміння того, ким ми стали у Христі. Ісус відкрив Своєю Жертвою доступ до Отця. Він попросив Отця, щоб Той послав Духа Святого для нас. Ми сьогодні не сироти в цьому світі. Сам Бог живе в нас. Наше ім'я записано в книзі життя. Ми всиновлені. «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Лк. 19:10).

Ісус був найвидатнішою Особою в історії. Нема нікого, хто міг би хоча б наблизитись до Нього за значимістю. Жоден політик, жоден громадський діяч, жоден учитель не зробив того, що зробив для кожного з нас Ісус Христос. Йому приписують багато заслуг. І справді, за такий короткий термін — всього три з половиною роки — Він звершив, здавалось б, неможливе. Він перевернув усі релігійні постулати, зруйнував стереотипи людей, показав Отця, навчав, цілював і воскрешав, і найголовніше — на Голгофі Він спас людей від влади гріха і смерті і від вічної загибелі в місці вічних мук.

Він був Великим Учителем, Він був Громадським Діячем, був Небесним Лікарем, Він творив чуда, допомагав людям у їх потребах, годував їх. І Він був і залишається Спасителем.

«На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим...» (Лк. 4:18). Вбога людина, на думку Ісуса, потребує благовісту. Нам треба пам'ятати про це.

На превеликий жаль, багато людей не знають вчення про спасіння. Багато людей впевнені у своєму спасінні, але насправді вони не спасенні. Є й люди, які за всіма Божими критеріями спасенні, але все життя сумніваються в цьому. Обидва ці стани однаково комфортні для диявола, який вміло може маніпулювати такими людьми.

«Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9). Цей текст Писання наводять дуже часто, щоб утвердити віруючих в їх спасінні. Це не єдиний текст, який вказує на те, що ми повинні бути впевнені в спасінні і, спираючись на це, служити Богові. Жодні добрі діла не здатні вирішити проблему прірви між людиною і Богом. Бог зі Своєї милості, по Своїй благодаті дає нам це спасіння.

У десятому розділі Євангелія від Луки описана ситуація, коли учні з радістю прибігли до Ісуса і наперекір почали розповідати Йому про успіхи свого служіння. Вони говорили, що їм підкоряються демони, що багато людей отримали цілєння через їх служіння. Але Ісус сказав їм слова, котрі безпосередньо стосуються нас: «Та не тіштеся тим, що вам коряться духи, але тіштеся, що ваші ймення записані в небі!» (Лк. 10:20). Від спасіння приходить неземна радість. Ангели радіють, коли каються грішники.

● НАДВАЖЛИВЕ

«Отож, мої любі, як ви завжди слухняні були не тільки в моїй присутності, але значно більше тепер, у моїй відсутності, зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння» (Фил. 2:12). «І, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння» (1 Петр. 2:2).

Ці тексти Писання вказують на те, що ми повинні «звершувати» спасіння і в ньому «рости», ми повинні «жадати» духовного молока. Отже, ми повинні докласти якихось зусиль, щось зробити для нашого спасіння. І тут виникає проблема. Апостол Яків звертає увагу на цю теологічну антиномію. Як пояснити це, здавалось б, протиріччя?

«І це тому, що знаєте час, що пора нам уже пробудитись від сну. Бо тепер спасіння ближче до нас, аніж тоді, коли ми ввірували» (Рим. 13:11). «Надією бо ми спаслися. Надія ж, коли бачить, не є надія, бо хто що бачить, чому б того й надіявся?» (Рим. 8:24).

Як розібратися в цьому? Спасенні ми чи ні? Колись давно предвісник реформи Еразм Роттердамський сказав: «Я спасенний, спасаюсь і буду спасенний». Спасіння відбувається поетапно. Для кожного етапу, за мудрістю Божою, є свій час і місце. Чому поетапно? Тому що людина троїста за своєю суттю. Вона складається з духа, душі і тіла. Як поетапно відбувалися гріхопадіння і смерть людини, так поетапно відбувається її спасіння.

Відродження

Отже, перший етап — відродження. У момент нашого покаяння ми народжуємось згори. Наш дух пробуджується з духовного сну, і ми стаємо іншими. Згадаймо розмову Ісуса і Никодима з цього приводу (Ів. 3:3). Ісус сказав Никодиму: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства».

Наш дух народжується від Духа Святого. З цієї миті починається відлік нашого нового життя. Ми стаємо новим творінням. Можливо, ми ще не є з цієї миті відроджені, але щоразу, коли ми будемо поводитися неправильно, той механізм, який відродив у нас Бог, буде нам нагадувати, що щось не так. Дух Божий буде нас вчити і настановляти в правді.

«Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробує насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він» (1 Ів. 3:9).

Під час відродження, котре ми одержуємо не за ділами, а за Божою любов'ю і благодаттю, ми одержуємо потужне насіння у своє життя. Це насіння повинно зійти і принести плід — плід духа.

Після відродження наш дух починає боротися з тілом. Дух пробуджується зі сну і починає противитись тілу. Триває боротьба. Але це не означає, що ми вже захищені від падіння і гріха. Ми можемо не слухати Духа Божого, що живе в нас. Ми можемо поводитися за тілом.

Відроджений дух — це початок роботи Божої.

Освячення

Другий етап — освячення. У цей момент спасається наша душа, змінюється наш характер, і ми стаємо іншими. Якщо на першому етапі основну роль відіграє Господь, то на цьому етапі на перше місце виходять наші старання — звичайно ж, не без допомоги Божої.

«Бо це воля Божя, — освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти,

щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті, як і «погани, що Бога не знають» (1 Сол. 4:3-5).

Біблія закликає стримувалися від блуду та інших гріхів. Це дуже важливий етап. Його не можна ігнорувати. Чимало людей думають, що для спасіння досить лише покаятися. Іншими словами, вони

зупиняються на першому етапі. Як наслідок, їх постійно роздирають сумніви. Вони постійно перебувають в осудженні чи у компромісі зі своєю совістю. Можна бачити багато таких християн в сучасних церквах.

Ісус показав приклад того, яким повинен бути характер християнина: «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2:5).

Ми стаємо іншими в духовному смислі після нашого покаяння, але за роки нашого гріховного життя ми набули дуже багато звичок, які сформували наші характери. Відразу після покаяння, наступного дня, ми не стаємо автоматично іншими. Ми лише на початку дороги освячення.

День у день ми повинні змінюватися за взірцем Христа. Виробляти нові, християнські звички. День у день прекрасне шелестіння сторінок Біблії відкриває нам характер Ісуса, через Нього ми пізнаємо характер Отця. Ми починаємо усвідомлювати, до чого нам треба прагнути. Як молоді пагіні, ми починаємо тягнутися до світла Божого.

І навіть якщо ми спотикаємось на цій дорозі, Він люблячою рукою піднімає нас, і ми, очистившись Його Святою кров'ю, йдемо далі.

Особливо звертаюся до тих, хто з дитинства вважає себе віруючою людиною. З вас не знята відповідальність іти тією самою дорогою, якою йдуть люди, що не знають Христа з дитинства. У Біблії читаємо, що Ісус пропонував народження згори не тільки грішним людям, що опустилися на саме дно суспільства. Ісус, розмовляючи з Никодимом, який був шанованою людиною, що знав Писання і Закон, говорив про необхідність відродження. У спасінні мав потребу Савл, який з дитинства знав Слово Боже. Не думайте, що ваше становище автоматично робить вас спасеними людьми. Спасеними не народжуються — ними стають.

Прославлення

Третій етап нашого спасіння — прославлення. «Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа, Який перемінить тіло нашого понижження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі» (Фил. 3:20-21).

Через гріх людина втратила вічне тіло. Після гріхопадіння наше тіло піддається атаці хвороб і немочі. Одного разу народившись, ми починаємо поволі фізично помирати. Наше тіло, як каже Біблія, — це тіло понижження, слабе, поневолене.

Але настане час, і все зміниться. Зміняться наші тіла. Ми знову зможемо зодягнутися в Славу Божу.

«Бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: «Авва Отче!»». Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми — діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись» (Рим. 8:15-17).

Нас очікує прославлення. Ми діти Божі і Його спадкоємці. У нас є спадщина. На що тільки не готові йти люди, щоб одержати спадщину в цьому світі. А Бог підготував нам спадщину нетлінну. Він приготував нам вічність. Тож будемо прагнути одержати її.

«А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив» (Рим. 8:30).

Андрій БЕРДИШЕВ.

Чи треба боятися прокляття

Своїм дітям Господь дає особливу охорону і захист. Писання говорять: «Як пташка літає, як ластівка ліне, так невинне прокляття не сповниться» (Прип. 26: 2).

Якщо людина живе в Христі Ісусі, у вірі, любові і дбає про святе життя, Бог береже й захищає її. Тому Біблія ніде не говорить, що нам треба боятися якихось прокльонів. Навпаки, Ісус попереджав, що нас будуть проклинати, однак нам у відповідь треба благословляти: «А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творить добро тим, хто ненавидить вас, і молитесь за тих, хто вас переслідує» (Мт. 5: 44).

Авраам не боявся, що його хто-небудь прокляне, тому що Господь обіцяв йому: «І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того проклянню. І благословляється в тобі всі

племени землі!» (Бут. 12:3).

Як видно зі Священного Писання, прокльони та всякого роду зло страшні лише для людей, які не знають Господа, не захищені Його силою, не перебувають в Його присутності. Якщо ж людина живе в Христі Ісусі, то: «Господнє Ім'я сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний» (Прип. 18:11).

Проломом, через який диявол може завдавати удари по нашому житті, є гріх. Наприклад, позашлюбне співжиття. Попри те, що воно нині стає мало не нормою, Бог і далі називає його гріхом.

Згадаймо історію про жінку-самарянку, яку Ісус зустрів біля колодязя. Господь попросив її привести свого чоловіка, на що вона відповіла, що в неї немає чоловіка. Ісус погодився — немає. Хоча в неї було п'ять чоловіків, той, з ким вона жила на той момент, не був їй чоловіком. Іншими словами, Ісус не називає співжиття шлюбом.

Те, що світське суспільство називає «громадянським шлюбом», у розумінні Господа — гріх.

Коли людина поводить себе по Писанню, вона відкриває двері для диявола. Тому всім християнам треба пильнувати, щоб ходити в чистоті та святості.

Найсильніша зброя диявола, якою він атакує нас і через яку намагається реалізувати свої плани, — страх. Коли ми боїмося, наше життя відкрите для ворога. Ніколи не біймося його планів, натомість вірмо в Господа, тому що «не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму» (2 Тим. 1:7).

Тож якщо ви думаєте, що хтось ворожить, бажаючи спричинити вам зло, або наводить на вас вроки, просто надійтеся на Господа і довіряйте Йому, бо Він Бог всемогутній, благий і люблячий, Він наш Захисник. Моліться, протистійте ворогу Ім'я Ісуса Христа і вірте, що Бог захистить вас.

ТИ НІКОЛИ НЕ ПОШКОДУЄШ

- ✓ Коли кожному робив добро.
- ✓ Коли ні про кого не сказав нічого злого.
- ✓ Коли уважно вислухав співбесідника, перш ніж прийняв рішення.
- ✓ Коли думав, перш ніж сказати.
- ✓ Коли співчутливо поставився до чужого горя.

- ✓ Коли попросив вибачення за свою помилку.
- ✓ Коли старався бути терпеливим.
- ✓ Коли не слухав підлабузника і плітника.
- ✓ Коли не вірив фальшивому звинуваченню.
- ✓ Коли сам не говорив неправди.

ВІРУЮ

УВАГА

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія» Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viryuu.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ВАРТО ЗНАТИ

Ми — те, що ми їмо

Щодня людині доводиться вирішувати багато питань, але одне з них стоїть перед нами постійно, по кілька разів на день: що б таке з'їсти? Їжу вибирають за кількома критеріями: кошти, час на приготування, смак, а для деякого важливим критерієм стає користь їжі для здоров'я.

Якщо ви — прихильник здорового способу життя, вам варто врахувати, які речовини містить та чи інша страва, чи є там необхідні вітаміни, мікроелементи, чи, можливо, продукт складається з самих калорій з додаванням консервантів і барвників, і чи не надто багато там небезпечного холестерину.

Основних елементів, необхідних для життєдіяльності організму, всього шість. Це: білки (м'ясо, молокопродукти, бобові, горіхи); жири (є майже в усіх продуктах у невеликій кількості); вуглеводи (фрукти, овочі, зернові, цукор); мінеральні речовини; вітаміни; вода.

Основою нашого харчування повинні бути вуглеводи — близько 50 відсотків. У харчуванні найголовніше — гармонійна пропорція всіх складових. Небезпечний будь-який перебір. Так, наприклад, вважалось, що для активного життя людини, особливо чоловікові, необхідно налягати на білки. Однак вчені з'ясували, що надлишок білків виводить з організму необхідний йому кальцій. Надлишок жирів може призвести не тільки до ожиріння, а й до склеротизації судин і проблем з печінкою. А нерегламентоване вживання вітамінних добавок — до неприємних проблем з метаболізмом.

Корисність їжі, звичайно, повинна стояти на першому місці, але дуже часто люди, починаючи харчуватись правильно і грамотно, забувають про смак. Корисна їжа — це смачна їжа! Якщо ви їсте понад силу, то, швидше за все, організм не зможе засвоїти максимум корисних речовин. Це, звичайно, не причина того, щоб потакати своїм шкідливим звичкам. Звички змінюються протягом місяця.

Правильне харчування може допомогти позбутися деяких проблем із здоров'ям і зовнішнім виглядом. Наприклад, додавання продуктів, що містять кальцій, зробить нігті і волосся здоровими і сильними. А цинк в їжі (висівки, проросла пшениця, насіння соняшника, часник) необхідний, якщо ви хочете позбутися прищів.

Відомо, що продуктами можна поправити і свій настрій. Для цього зовсім не обов'язково шкодити своєму здоров'ю, поїдаючи цукерки та інші солодощі. Існує цілий ряд продуктів, які називають природними антидепресантами. Банани, хурма, інжир і томати швидко піднімуть настрій і дадуть енергію. Брокколи і навіть звичайна

білокачанна капуста завдяки надлишку фолієвої кислоти знімають відчуття тривоги. Вівсянка допоможе розслабитися і почуватися добре ввечері або ж відчуття бадьорість вранці.

Те, що ми бачимо на тарілці, пробуджує наш апетит, тому їжа повинна бути яскравою і привабливою. Окрім чисто естетичної насолоди і посиленого виділення шлункового соку, це правило резонно виконувати ще з однієї причини. Різноманітні продукти забезпечують організм спектром корисних речовин. Наприклад, червоні й оранжеві продукти містять більше каротину, а зелені овочі — чудові джерела вітамінів групи В.

Крупи, різноманітні овочі і фрукти повинні бути на нашому столі постійно, за можливості цілий рік. Звичайно, не завжди можна дозволити собі купувати свіжі продукти взимку, але є економний варіант — планування. Влітку чи восени законсервуйте (можна й просто покласти в морозильну камеру) різні ягоди, овочі чи фрукти і насолоджуйтеся ними всю зиму!

І ще варто знати наступне: клітковина пшениці запобігає утворенню каменів у жовчному міхурі.

Червоний виноград і червоний виноградинний сік містять трансрезвератрол. Саме цей пігмент, а не алкоголь в червоному вині, знижує ризик розвитку серцево-судинних захворювань. Він також зменшує згортання крові, захищає судини і нормалізує їх функції.

З'їдаючи лише одне велике яблуко в день, ви знижуєте рівень холестерину в крові на 8-11 відсотків.

У грецьких горіхах дуже багато альфа-ліноленової кислоти (омега-3 жирні кислоти). Чим більше її потрапляє в кров, тим менший ризик розвитку інсульту.

Фітохімічні речовини, що містяться в гранаті, сприяють загибелі ракових пухлин. Фітохімічні речовини вишні здатні зменшити запальні процеси в суглобах завдяки посиленню виведення з організму сечової кислоти.

Рожевий грейпфрут містить лікопін і бета-каротин, — потужні антиоксиданти. Вони також сповільнюють розвиток вікової дегенерації очних м'язів, що призводять до втрати зору в людей, старших 55 років.

Цитрусові, а особливо лимон, здатні олушкувати кров, тобто роблять її менш кислою, що важливо для оптимального функціонування імунної системи.

Пектини кабачків, моркви, слив, цитрусових у поєднанні з бобовими культурами дуже ефективні для зниження рівня холестерину і цукру в крові.

Біблія говорить, що наше тіло — це не наша власність, це храм Духа Святого. І хто його нівечить, того знівечить Бог (див. 1 Кор. 3:16-17). А Біблії можна довіряти.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова — телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО на служіння до церкви ХВЄ
м. Радехова Львівської обл. Адреса: вул. Рильського, 1;
НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ЗАПРОШУЄМО на служіння до церкви ХВЄ
м. Великі Мости Львівської обл. Адреса: вул. Шевченка, 28;
НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 4б; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.; пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
С. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
С. РОЗІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.); НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 2 (169)
лютий 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.